

DE DRIE BEESTEN

Boek Openbaring - Prof. G. Wisse

HET BEEST UIT DE ZEE

De Openbaring van Johannes is het platenboek te noemen in de bijzondere Gods-openbaring. Ze is het geïllustreerde document der heilsopenbaring.

Dit boek is meer dan profetie, het is document, waarin is vastgelegd, gedocumenteerd de ontvouwing van Gods Raad, aangaande de laatste dingen. De dingen "die haast geschieden moeten", niet met haast maar die in snel tempo, regelrecht afgaan op de voleindinging.

Het zijn de handelingen van het Lam; van het Lam, dat nu niet (meer) hangt op het kruis, maar zit op den troon; van het Lam, dat waardig geacht is om het boek van Gods Raad te openen, van Gods Raad met name aangaande die dingen, welke nu regelrecht leiden naar de voleindinging.

Gelijk de Handelingen der Apostelen ons beschrijven: de handelingen van de verheerlijkten Christus, inzake zijn kerk door middel van zijn Apostelen, zo beschrijft de Openbaring ons, de handelingen van de verheerlijkte Christus in de geschiedenis van het wereldproces, van de geschiedenis zoals deze zich voortbeweegt naar het Raadsplan Gods, tot de voleinding, met als middelpunt den Christus, in Diens erkenning of verachting. Johannes tekent in Oud-Testamentische kleuren in beelden en woorden die telkens aan de Oud-Testamentische bedeling herinneren: tempel, altaar, Babel, Egypte, Jeruzalem enz.

Dit is zo treffend schoon, en vol van waarde om de eenheid der Heilige Schrift te bevestigen.

Want nu illustreert het Nieuwe Testament, dat het oude niet zonder eeuwigheidszin is, het is ook eeuwig naar zijn zin en idee.

Klaarblijkelijk ontleent Johannes onder de ingeving des Heiligen Geestes zijn boodschap aan een of andere gebeurtenis in zijn tijd. Maar zulk een gebeurtenis wordt dan in haar dieper liggenden zin geschouwd; zulk een gebeurtenis (en dat is weer het profetische) ziet de Apostel dan als een verschijnsel uit een idee, uit een beginsel, hetwelk zich in den loop der geschiedenis herhaalt en ontwikkelt, zo wordt zulk een gebeurtenis een element in de „geschiedenis“.

De openbaring stelt dan in perspectief, in steeds wijder uitschouwing ons het verloop der geschiedenis in het licht, meer bepaald naar het blijvend type der geschiedenis, aard en karakter der geschiedenis komt dan tot zijn recht, het blijvende wezen achter de voorbijgaande verschijnselen.

De gebeurtenis vertoont dan de zin der geschiedenis. En dat wel voorgesteld als een proces, steeds en al omvangrijker zich herhalend. Men kon dit noemen spiraal-profetie, d.w.z. aankondiging van de toekomstige dingen, zoals die hetzelfde zullen zijn in al breder ommeslag, en al toegespitster.

Johannes tekent dan telkens in beelden in geheininisvolle figuratie, met kleurensymboliek. Daar zijn tronen, engelen, paarden, dieren, beesten, regenbogen, rivieren enz. Dit is om het blijvende karakter achter de verdwijnende verschijnselen te tekenen, het doet dienst om een gedachte die aan iets ten grondslag ligt vast te leggen, het wordt ons voor ogen geschilderd, het moet als plaatwerk spreken tot onze zinnen en gewaarwording om te beter in den zin onzer gedachte bewaard te blijven.

Als openbaring van Jezus Christus in zijn glorieregering tot de voleinding, speelt uit de aard der zaak Satan hierin een belangrijke rol, de oude Slang moet verpletterd onder de voet van de Trumfator Christus. Het Lam was waardig bevonden het boek met de zeven zegelen te openen, en dit wordt nu in dit heilig platenboek ons vertoond. Let daar wel op. Het is de totale overwinning van de Christus over de Satan. Deze is de oude Slang, in de Openbaring genaamd de Draak. Maar deze Draak openbaart zich nu in drie hoofdvormen, op drie manieren. Dit zijn de drie beesten: één uit de zee; één uit de aarde; één uit den afgrond. Zij komen na en naast elkaar op. Ze hebben als de drie Satans manieren dan ook in hun onderscheidenheid toch allerlei met elkaar gemeen.

De idee is één, de vorm, de manier, de methode telkens anders. Het zijn de drie ongeloofsmanieren onder leiding van Satan, de drie vormen waarin de wereld zal blijken in het boze te liggen, en waarin openbaar wordt (ook een openbaring) dat voorshands de koninkrijken der wereld nog onder Satans regiment staan.

Men zou o.a. kunnen spreken van een wereld des ongeloofs, des heidendoms zonder de Christus; van eene ondanks (in bekendheid met) den Christus; en van eene volstrekt wel bewust anti, tegen den Christus. Het beest uit de zee, uit de aarde, uit den afgrond.

Wij bevinden ons in den geest nu eeuwen geleden op het eiland Patmos, het rotseiland met zijn 900 voet hoge berg (heilige Elia genaamd) vanwaar men wijde vergezichten had over zee en vergelegen landen. Het was een verbanningsoord. Ook Johannes heeft daar om het getuigenis des Heeren als banneling vertoefd, denklijk onder den Keizer Nero, terwijl hij vermoedelijk onder Keizer Domitianus in vrijheid is gesteld.

In geestverrukking heeft hij zijn verheerlijkten Christus aanschouwd, die hem, zijn lieve apostel, heeft opgedragen om in een boek te schrijven, wat aan Johannes werd geopenbaard d.w.z. Johannes kreeg opdracht om hier op aarde voor de bruidkerk te boek te stellen, wat hem uit het boek dat in de hemel lag ter inzage was gegeven.

Te midden van verbazingwekkende visioenen, wordt hem nu ook vertoond, hoe Satan zijn macht en invloed zal oefenen. Hij ziet tot driemaal toe een vervaarlijke beestgestalte verschijnen. Het eerste beest komt op uit de zee. Een zeemonster klimt uit de diepte van het zilte nat, uit der baren golfgeklots op, op het strand, en zal zijn verschrikkelijke verscheuringsmacht op de aarde gaan uitoefenen. Om enig samenvattend overzicht te geven willen wij op een viertal hoofdzaken uw aandacht vestigen.

HET BEEST UIT DE ZEE

1. Zijn machtswellust;
2. Zijn werelddaanhang;
3. Zijn godslasterlijke propaganda;
4. Zijn onheilige oorlogsverklaring.

1. ZIJN MACHTSWELLUST.

In de Openbaring verschijnt Satan op het wereldtoneel, onder het beeld van een Draak, de oude slang, de mensen-moorder van de beginne, maar deze ene draak verschijnt in drievoudige gestalte of manier van werkzaamheid, en dan verschijnen er drie beesten.

Beest is de benaming. Als de zone Gods vlees wordt, wordt Hij mens, de tegenstelling daarvan is de vleeswording des Satans; d.i. dan wordt Satan beest om het afschuwelijke, het verscheurende voor te stellen. De geschiedenis wordt beestachtig.

Hier worden wij herinnerd aan Daniël 7, waar de vier wereldrijken aan Daniël vertoond worden, ook in beestgestalten, een leeuw het oude Babel, een beer het rijk der Meden en Perzen, een luipaard het rijk der oude Grieken, en een monstergestalte met hoornen op den kop en ijzeren tanden in den bek, het woedend verscheurende, dat is het Oude Romeinse rijk, uit de dagen van Johannes.

Maar dan rijst een vraag: is dan met het einde van dit wereldrijk, de wereldgeschiedenis niet teneinde? Het Romeinse rijk is tenonder gegaan in 476 na Christus, maar met dat al duurt de wereldgeschiedenis toch voort. Hoe is dit? Wel dat Vierde beest, het laatste wereldrijk (in Daniël 7) zal in drievoudigen vorm zieh ontplooien. Dus beest no. 4 uit Daniël ontvouwt zich in drieën, de geschiedenis na 476 zal dus nog voortduren. Dit wordt aanschouwd in de Openbaring van Johannes.

In Openbaring, hoofdstuk 12, wordt ons getoond de Draak (Satan) welke de vrouw met haar ter wereld gebracht kind tracht te doden, d.i. Satan in zijn woede tegen de kerk en den Christus. Het is der eeuwen strijd tussen Satan en Christus, niet maar tussen Satan en God, maar speciaal Satan en Christus.

Satan de "heer" dezer wereld heeft, als zijn van God bestelden tegenstander, de Christus zien verschijnen. Christus heet ook de Heere. Deze heet in de Openbaring Kurios hetwelk heer beteekent. Deze Kurios is de Christus der opstanding wien alle macht (bevoegdheid) in hemel en op aarde is gegeven, van God gezalft om aan Satan deze wederrechtelijk zich toegeëigende wereld te ontrukken.

Deze strijd is het karakter der wereldgeschiedenis vóór de voleindiging, tot aan de wederkomst van den Heere (Kurios). In deze alles beheersende worsteling gaat het om de vraag: moeten we in zelfverlossing of in verlost-worden het heil zoeken. En nu ziet Johannes in deze drie beesten de machtsmiddelen, de strijdkrachten en de oorlogsmanieren van de vorst der duisternis voor ogen gesteld.

Als eerste manier verschijnt dan het beest uit de zee, de woelige onbetrouwbare zee met al haar verborgenheden. Het is beeld van de woelige door-zondigde mensheid.

Het beest is uitbeelding van het zinloze, redeloze verscheurende element, dat in die woelige mensheid huisvest. Daar openen zich voor het oog van de ziener, die daar staat op het strand der zee, de over elkaar rollende baren tot een diepte-poort, en uit die zeediepte-poort verheft zich een onheilspellend monster.

Uit het zilte nat rijst een fameuze kop omhoog, die, aan de woedende leeuw gelijk, wel in staat is (zij het maar zo!) om ons op eerbiedige afstand te houden.

Dan zien we zijn lichaam omhoog rijzen, een pardel in gestalte, een katachtige gestalte, een soort luipaard, gluiperig, bloeddorstig met klauwen en voeten als van een beer; het kan kolossale sprongen maken, wee, wie in die klauwen valt.

Een Latijns spreekwoord zegt: "Corruptio optimi pessima", dit betekent, als datgene wat best en goed is valt, zo wordt het juist in het slechtste verkeerd. Ja, die grote Lucifer des hemels, deze intelligente stralende troongeest, die in de hemel aan God de oorlog durfde te verklaren, is in zijn val niet niets geworden, maar al zijn gaven en talenten zijn nu verkeerd in het meest anti-goddelijke hetwelk denkbaar is; de "Lucifer" des hemels is geworden tot een schrikwekkende Satan der helle en der duisternis.

Dit beest heeft zeven hoofden en tien hoornen; de twee volkomenheidsgetallen.

Zeven gekroonde hoofden, het inbegrip van alle koninkrijken der aarde en aller eeuwen, voorzover n.l. deze materiaal en instrument kunnen zijn in de hand van Satan tegen de Christus Gods.

Satan heeft nu nog de macht om de koninkrijken der wereld te vergeven Matth. 4:8 en 9.

Zo is dat beest reeds in de diepte gegroeid, vanaf de tijd van Egypte en in de dagen van Assyrië, Babylon, Perzië, Griekenland, Macedonië en klimt nu in volwassen gestalte uit de zee te voorschijn in het Romeinse Keizerrijk ten tijde van Johannes. Het Keizerlijk heidendom, hetwelk van de Christus nog weinig of niets weet, en in de toenmalige machts-cultuur zijn heerlijkheid zocht.

Maar wat toen was, is bestemd, om als een altijd door zich herhalend karakter der wereldworsteling zich te vertonen.

De mens, die in machtswellust zich uitleeft. Het groeit op uit de Lamech's levensbeschouwing van Gen. 4; macht boven recht; om wat niet buigen wil voor de staatsmacht te breken door staatsgeweld. Het zal al schrikkelijker, al vernielender rondom zich grijpen. De Caesar tegen het Lam. Het wordt gekroond in staatsvergoding met een vergoden mens aan de spits.

In Johannes dagen is dit de Keizer van Rome, die de goddelijke werd geheten.

Staatsvergoding als tegenstelling van het Koninkrijk des Hemels.

De staat als instituut, werktuig en orgaan, niet van het recht, maar van de brute macht. Leuzen als macht boven recht, ras-bloed en bodem enz. staan op zijn schild gegraveerd. Dit beest woont al van nature in ons aller hart.

De koninkrijken der wereld en hun vergode Caesars zouden er niet kunnen zijn, als niet de gevallen mens als zodanig in de kern van zijn wezen een vijand van de levenden God een aanbidder van zichzelf ware geworden. Koningen en priesters waren we eenmaal in de staat der rechtvaardigheid, maar als koningen en priesters Gods. De zondeval was de ontkenning van deze majesteit als ene die uit God ons overstraalde; men wilde koning zijn buiten, zonder deze God. Wij op Gods troon en God er af.

Dit is de revolutie van de diepen val; en nu zijn we koning in karikatuur.

Al die aandrift van ons verdorven hart, om bij de gratie van onszelf groot en machtig te zijn, verlaagt ons tot nabootsing, wanstaltig zijn we er in geworden; koningen in prachtige lelijkheid en in lelijke prachtigheid, met gevolg dat het onverzadiglijke hart al lediger en al begeriger wordt, al hoogmoediger en al meer satanisch.

Hoe zijt ge gevallen, o morgenster. En niet eer zien we deze onze wanstaltigheid voor en aleeer God door zijn Geest zo Zijn Majesteit over onze ziel doet stralen, dat we in dat licht gaan bekennen wie en wat wij zijn, om als onttroonde koningen God en Zijn recht toe te vallen, en genade als genade te keren eren en inroepen.

In Kain, Lamech, Farao, Nebukadnezar, Nero, Napoleon, Lenin, Hitler, (en wie volgt) zien we onze eigene natuur, althans wanneer onze ogen niet verblind zijn geworden, maar als deze door goddelijk licht zijn bestraald.

2. ZIJN WERELDAANHANG.

Johannes schreef zijn Openbaring vermoedelijk in twee perioden; een onder Keizer Nero +68 jaar na Chr. en een onder Keizer Domitianus. Keizer Nero onder wie Johannes zou verbannen zijn, pleegde in 68 na Chr. zelfmoord bij zijn vlucht uit Rome. Hij werd door andere Keizers opgevolgd waarin tenslotte de zelfde gedachten wereld was belichaamd. Het was altijd de idee van de staatsvergoding tot aan de val van het Romeinse rijk toe in 476 na Chr. Dat was de "dodelijk wonde"; maar deze werd genezen, dat wil zeggen: de grondgedachte der mens- en staatsvergoding bleef zich laten gelden.

Een wereldrijk met een al gebiedende en al beheersende "mens-God" aan de spits.

Feitelijk en eigenlijk speelt deze idee ook door in de zelfs christelijk getinte wereldrijken als het z.g.n. heilige Roomserijk in de Middeleeuwen.

Deze idee komt weer op in de Napoleons, in de leuze van de "Übermensch" in Japan en Duitsland al lang voor Hitler; in Hitler zelf, in internationaal Communisme en Bolsjewisme, de mens wil niet verlost worden, maar zichzelf verlossen, hij wil niet God erkennen, maar zelf God zijn, vandaar die aanhang telkens achter al die Caesars, Führer's, volksleiders en wat dies meer zij.

De gehele aarde roept Johannes er van uit, verwonderde zich achter dit beest.

Dat wil zeggen, in dat Beest iets zien, dat we als goddelijk van waarde gaan erkennen; de verwondering is het begin zegt Plato van alle wijsgerigheid; men zou zulk een vermaarde godsglorie in dat Beest zien, dat men in overeenstemming, in geestes overweldiging voor hetzelfde, het Beest ging aanbidden, men zou het volgen in religieuze verering.

Het werd een wijsbegeerte, een levens- en wereldbeschouwing geheel op gebouwd op deze vermeende goddelijkheid van dat Beest.

Dit verklaart ons de massa-houding tegenover al die koningen, de volken-leiders en menners ook onzer dagen. Als b.v. zo'n Führer zich vertoont en door zijn redevoeringen, hoe godlasterlijk soms ook, de massa suggereert, dan barst de jubel los, dan brult de massa als het kuddedier, dan gaan al die juigende handen omhoog tot een schier goddelijke hulde: een stemme Gods en niet eens mensen. (Hand. 12:22).

Hoe komt dit? Daar is nog zo iets als massapsychologie, d.w.z. het is wetenschappelijk geconstateerd, dat een menigte zich kan opwinden tot datgene, wat men in een ander voor zich aanschouwt.

Al die heilgroetende handen, het is niets anders dan uiting van wat in aller ziel (soms onbewust) leeft n.l. dat men zelf, dat we allemaal zo iets als een Führer of als een mensgod willen zijn. De verering der bewondering achter het Beest, is eigenlijk niets anders dan zelfverering, wij allen zijn dat Beest.

Het Beest is dan uitbeelding en uitdrukking van wat als ideaal voor onszelf in aller hart woont. Hoe jonger men is hoe ontvlambaarder hoe vatbaarder voor suggestie, hoe enthousiaster voor vals idealisme, kortom al die Beest-koningen kunnen rekenen op de jeugd, op haar aanhang en toewijding, tot in het fanatieke toe. De verwondering welke eigenschap is van het zonde-idealisme; de verwondering achter het Beest. Daar ziet Johannes also de mensheidsoptocht achter het Beest; de wereldprocessie ter ere van die vergodenmens, gekroond in de almachtige staat; en hun vereringslied, een liturgie der hel, luidt: wie is er aan gelijk, wie kon krijg voeren tegen hetzelfde. Openb. 13:4.

Deze wereldmassa aanbad de Draak (13:4) want deze had het Beest macht gegeven. Dus hier wordt heel deze wereldaanhang verklaart als een godsdienst.

De mens is van huis uit een godsdienstig wezen religieus is zijn inborst. Dit karakter verliest hij niet in zijn diepe val, alleen maar zijn religie, zijn aanbidding richt zich nu op de valse God. De machtswellust, de staatsvergoding wordt tot een religie. Men wijdt er zich aan, het wordt een godsdienst, met een offeren van zichzelf. De ware dienst van God wordt verworpen om er duizend andere goden en derzelve aanbidding voor in de plaats te stellen, alles in zijn diepste wezen een aanbidden van zichzelf, in het aanbidden van de staat; de almachtige staat wordt dan beschouwd en vereerd als een instituut met een daar achter en daarin schuilend "ik".

Heidendom, van pantheïstische staats-al-vergoding; gepaard met staatsklerikalisme.

Wat wil dat zeggen? Wel dat de staat nu wordt tot een namaakkerk, tot een heiligen tempel.

Dat de staat nu macht wordt toegeschreven om alle terreinen des levens te beheersen en te overheersen; daaruit komt op, dat school, kerk, rechtswezen, maatschappij, kunsten, wetenschappen, godsdienst en economie, kortom alles wat leeft en zich presenteert, zal leven en leven mogen, alleen op voorwaarde van aan de al-staat goddelijke hulde te brengen en die als God te erkennen.

Gepaard met een propaganda, welke twee en veertig maanden duren zal (vers 5). Twee en veertig maanden: d.i. naar Oosterse zegswijze een tijdperk van drie en half jaar, alles zinnebeeldig. De helft van zeven. Zeven als getal van het Sabbatsjaar, het jaar der ruste, maar nu de helft er van, de gebrokenheid.

Dus niet de ware rust, het zal slechts schijnleven, schijnbloei, schijnvoldoening zijn, zonder de ware rust om zeven te vertonen. Ook kan men dit twee en veertig beschouwen als de uitkomst van zevenmaal zes. Zes is het getal van de hoogste spanning van den mens, één beneden zeven, het ware goddelijke.

Zeven is het getal van het hoogste het volmaakte. Dus zeven maal zes, de hoogste mensheidsspanning. Het lijkt het Godsrijk, maar het is de nabootsing er van, maar schrikkelijk in zijn godloze kern, en vreselijk in zijn godslasterlijke propaganda.

3. ZIJN GODSLASTERLIJKE PROPAGANDA.

Het beest een instrument van de draak, zo kan het niet anders, of dit beest gaat niet, als het uit de zee is opgeklommen, rustig op het strand liggen. Het is opgeklommen juist, opdat Satan door hetzelfde tegen de levenden God zal opereren op aarde. Wat geest is, moet getuigen.

Evenals alles wat uit God is getuigen gaat van God, zo zal ook alle geest van beneden, de mond openen, maar om nu tegen God te lasteren! Zwijgende beesten zijn er niet. Het wordt óf verkondigen van Gods lof door al wat niet beest is, óf als beest de mond openen tot Godslastering.

God is en blijft de grote sta-in-de-weg. Toen Satan tegen God de strijd heeft aangebonden in de hemel, en uit deze plaats der heerlijkheid is uitgeworpen, zette hij die strijd voort op aarde door de God des Hemels te gaan lasteren. De uitgeworpen ontroonde hemelgeest gaat nu schelden tegen en op God.

Satans aard is lasteren; over God de leugen te propageren. Zo doet hij in zijn helse gemeenschap der duivelen. Hij is immers een gevallen troongeest, die vlak voor Gods troon heeft gestaan, en daarom zeer van nabij God kent en diens heerlijkheid heeft aanschouwd, nu uitgeworpen is het duivels logisch dat Satan nu deze heerlijkheid Gods wil beledigen, en nu gaat omroepen in de hel en over de aarde, dat die God, die hij immers zo van nabij gekend heeft, over wie hij dus inlichtingen kon verstrekken, dat die God niet heerlijk is, niet waard is erkend, gevreesd en gediend te worden.

Dit is zo Satans leugennatuur der vijandschap. Zo maakt hij de ziel afkerig van God te erkennen, zo lokt hij tot zondigen uit, zo verleidt hij om God "af te schaffen" (een woord van den anarchist Bakounine). Zo vermoordt hij zielen, door dezelfde door leugenlaster op te zetten tegen God. Wat een bestaan. Dit zijn de "vreugden van Satan".

En arm mensenkind hetwelk in die lasterstrikken verward, nu God en zijn dienst verachtelijk vindt, en de zonde aanziet als een goed en het verderf als een leven; om, als God niet wederbaart en bekeert, eenmaal voor eeuwig die laster tegen God voort te zetten in de plaats der pijniging.

Een ontroonde Koning wordt nu ook een ontmantelde Profeet, n.l. als Profeet Gods. Satan treedt voorts met deze propaganda op als de helle-profeet in het leven der volken en der mensheid. Heel die mens- en staatsvergoding berust op lastering; het is alles één Verneinung van God, dat wil zeggen: God en al wat Hij geopenbaard heeft verworpen, ontkend, in zijn tegendeel omgezet, en als leugen gepropageerd, als zijnde niet waard ons daarnaar te regelen.

Dit wordt de grote verleiding der volken, de revolutie in alle revolutieeler; het wezen van alle ongeloof, gelijk de Revolutie als stelsel is de religie des ongeloofs. Hier vinden we de basis, de grond, het princip der veel besproken "anti-these". Er is nu eenmaal een tegenstelling die alles beheerst, denken en leven en zijn; dat heet men de "anti-these". En gaat hierover: heeft God het absolute zeggingschap ja of neen? Moeten we ons onderwerpen aan de regelen naar dat zeggingschap of niet?

De ware dienst en vreze Gods is in één woord saam te vatten: de erkenning tot beleving van het zeggingschap Gods; dit heet in de Schrift: de vreze des Heeren. In onzen onbekeerden staat wordt dit zeggingschap ontkend. Bekeert God een mens, dan gaat die mens God weer zien en erkennen in diens zeggingschap over ons. Dan wordt het: Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?

Dit blijft de kern, het kenmerk van alle ware Godsvrucht; dan wil de ziel God over zich doen heersen, en wordt een gedurig vragen, om naar 's Heeren Woord en wet te wandelen.

Dan wordt beoefend: wij zijn er om God (Calvijn). De zonde is hiervan de tegenstelling, het is de praktische ontkenning van deze God en diens zeggingschap. Dit is de revolutie der volken. Laat ons zijn banden breken en van Zijn touwen ons ontslaan, (Ps. 2).

Het beest uit de zee zal daarin nu zijn beestennatuur, zijn verscheuringswoede openbaren, dat het zal oproepen in naam van de vergode mens en staat, om die banden te verbreken. Dit wordt hier genaamd godslastering "En aan hetzelfde werd een mond gegeven om grote dingen en godslasteringen te spreken", vs. 5. Grote dingen, het wil zeggen: hierin spreekt men eigen voornaamheid en grootheid uit, dat men God zal betwisten het recht van "zeggingschap".

"Hij durft", zo roept men wel eens uit, als iemand een zich hem eigenlijk niet passende houding tegen een ander die boven hem staat, aanneemt, en mitsdien een hoge toon aanslaat, grote d.i. boze dingen sprekend. Grote dingen (vs. 5), die zich openbaren in godslasteringen. Satan is groot in zijn "anti", in zijn onheiligen durf en onzin, in zijn praktijk om dit zeggingschap van God Almachtig te betwisten.

Wat Satan in ieder mens propageert, doet hij nu ook in het geheel van het organisme der mensheid, en dit in al toegespitster vorm. Deze soort godslastering wordt een wezenskenmerk der buiten God levende volken, met name als de geschiedenis regelrecht op de voleindiging zal afgaan "dan maken zij de opstand algemeen", Ps. 2. Het beest uit de zee, hoor het godslasterlijk brullen heel de geschiedenis door, maar met name in onzen revolutionaire tijd.

Wat is het kenmerk toch van de "nieuwe eeuw", welke omtrent de helft van de 18e eeuw is aangebroken? Dat al driester het al-zeggingschap Gods geloochend en gelasterd wordt, en daarvoor in de plaats is gekomen: het zeggingschap van den mens ten troon verheven in den vergoden staat.

Het Caesarrijk van den Übermensch. Het nieuwe heidendom heeft dit gemeen met het oude, dat het van geen God en diens openbaring weet, of liever weten wil. Het oude heidendom kende dezelve openbaring in klaarheid en in Christus nog niet, het nieuwe heidendom niet meer, maar beide zijn godloos. De godloze staat met al de aankleve van dien. Het ving voor de modernen tijd aan met de zogenaamde "verlichting" onder invloed ener valse wijsbegeerte, omtrent de 18e eeuw.

Het was de tegenstelling met de Reformatie der 16e eeuw. Deze "verlichting" verloochende de Heilige Schrift, en als gevolg daarvan de Christus des Bijbels, en uiteindelijk den Levende Drieëenige God, die Zich in Christus geopenbaard had. In plaats van God en zijn ordinantiën werd nu de mens de maatstaf aller dingen, Dit had ten gevolge een ganse ommekeer in denken en leven van het gekerstend Europa. Over vier punten kwam het geschil aan de orde van de publieke samenleving.

1. De oorsprong van het gezag ; berust deze in God-Almachtig, of in de mens, de volkssoevereiniteit; 2. De kenbron der Waarheid, Godsopenbaring óf de menselijke rede; 3. De maatstaf van handelen Gods ordinantiën, óf de uitspraak van de helft plus één, de vals genaamde democratie, tegenover het zeggingschap Gods, de theocratie; 4. Het doel van de Staat is deze een instelling Gods om het recht te handhaven? Of instituut van het recht? Of draagt deze het doel in zichzelf als ten volle uitgegroeide mensvergoding? De staat een geheimzinnig wezen met een daarachter schuilend nog geheimzinniger "ik" en hetwelk zich gestalte geeft in den modernen staat. Mij dunkt, we zullen nu wel ongeveer in staat zijn, om dit zee-beest gewaar te worden; het is uit de zee opgeklommen en schuifelt langs de wereldvlakte, het gaat door onze steden en dorpen, het legt zijn klauw op tronen en machten op instellingen en organisaties, het brult op de spreekgestoelten, het lastert God in wijsbegeerte, staatkunde, godsdienst, in parlementen en volksbijeenkomsten, op katheders en preekstoelen zelfs.

Dit godslasterlijke Beest heeft zijn organen in alle koninkrijken der aarde, alle eeuwen door. Een Faraó die uitroep; wie is de Heere dat ik naar Hem horen zou; een Rabsaké, die de levende God hoonde; een Nebukadnezar met zijn oproep tot aanbidding van het gouden beeld; een Darius en diens getekend bevelschrift, dat men in dertig dagen geen ander, God of mens, te hulp zou roepen in het gebed dan hem alleen, straks de Keizers van Rome die zich Divus, d.i. de goddelijke lieten noemen en voor wie alom in den lande beelden stonden opgericht, waarvoor het altaar om wierook op te offeren. Straks in de dagen der Franse Revolutie wordt de godin der Rede aanbeden. In 1906 roept de Franse Viviani zijn godslasterlijke woorden uit: de lichten aan de hemel zijn uitgedraaid.

Bebel de bekende Sociaal Democraat, zei eens in de Duitse Rijksdag: de hemel gunnen wij aan de engelen en de vogels, geef ons de aarde. In 1904 schreef het Sociaal-Democratisch Dagblad "Het Volk", over: *De Legende* (ik cursiveer) van de Ster uit het Oosten. De geschiedenis van Mozes en van Christus worden in het

zelfde artikel gerekend te behoren tot de "rijke verbeelding des volks". Het Socialisme werd geroemd als de verlossingsleer, waarin voor de socialisten de Kerstvreugde ligt.

De bekende socialist v.d. Goes schreef destijds in het socialistisch tijdschrift de "Nieuwe Tijd": maar zodra de arbeider tegen de slavernij van het Kapitaal in opstand is gekomen en alzo een nieuw mens geworden, wordt de kerkelijke vertroosting voor hem zinledig en vervalt de godsdienstige behoefte.

De hemel wordt in hetzelfde artikel afgewezen, en zo luidt het: ..wij vragen als een genade door geen geblaf van Christendom gestoord te worden in onze laatste slaap. In dezelfde "Nieuwe Tijd" (Januari 1904) schreef Dr. Gorter: "er is geen God, geen wezen buiten het heelal, dat op een onverklaarbare manier het heelal zou bewegen en besturen". Dit alles als vrucht van het door Karl Max uitgevonden historisch materialisme; waarin voor God of godsdienst geen plaats (meer) is, "voor deze leer" zegt Dr. Gorter, "is de godsdienst verbleekt, de leer van een Vader of heerser, als een laffe schimvlucht met gebogen hoofd is de godsdienst van de aarde de leer van God en de onsterfelijkheid uitgeworpen in de buitenste duisternis in het niets, in het wanbegrip".

Dit alles is zuiver socialistische wereldbeschouwing, inventaris van de sociaal-democratie, waarmede dan heden ten dage sommige kanselredenaars een verbond willen sluiten, om de wereld van de ondergang te redden!(?) Of wil men soms propaganda maken voor een zogenaamde Christelijk socialisme? Maar de sociaal-democraten van het echte "ras en bloed" hadden deze recensie"; als wij lezen schreef destijds "Het Volk": "dat boven ieder vaderland en boven de mensheid het vaderland der geesten is, en dat uit deze hoge sfeer alleen de beginselen ontspringen die volkeren kunnen verlossen dan is dit voor ons Arabisch". Dit naar aanleiding van een artikel in zulk een zogenaamde christelijk-socialistisch blad. Zelfs het nog min of meer godsdienstig denken der vrijzinnige christenen wordt hier Arabisch genoemd. In "Het Volk" schreef destijds de bekende socialist Gerhard dan ook, dat de stelling godsdienst is privaatzaak moet worden beschouwd "als tijdelijke praatjes door behoefte aan succes ingegeven". Later heeft de communist Lenin zijn bekend woord de wereld in geslingerd; godsdienst is opium voor het volk.

En als het Nationaal-Socialisme zegt de Sociaal-Democratie en het Bolsjewisme te bestrijden, dan vergeet men niet, dat in de vergoding van den Führer dezelfde godslasterlijke dingen aan het woord komen. Als een God en een Christus werd Hitler meermalen gehuldigd. Zelfs werd van op het slagveld gesneuvelden wel geadverteerd, dat zij "in Hitler waren ontslapen". En de Rosenbergse leer, waarnaar de jeugd zou moeten opgevoed worden, maakte van Christus, Zijn persoon, werk en leer niet veel anders, dan een romantische fabel, en de vervolging der Joden was meteen een gewenste aanval op het historisch christendom. Onverbloemd en ruw schrijft de bekende vader van het Russisch Anarchisme, Bakounine, in zijn boek "God en de Staat": Als God bestond moest men Hem afschaffen, enz.

Het is alles met al de aankleving van die een en dezelfde mond die ge spreken hoort; het zijn de godslasteringen aller eeuwen, uitgebracht door het Beest tegen het Lam. Met God zelf wordt natuurlijk al wat goddelijk, al wat geestelijk en hemels is mede gelasterd. En het opende zijn mond tot lastering tegen God om Zijn Naam te lasteren, en Zijn tabernakel, en die in den hemel wonen, vers 6.

Dit wil zeggen, dat liet terrein waar God Zijn woning maakt, om Zijn volk niet Zijn tegenwoordigheid te vervullen en te verheerlijken en wat eenmaal in volle zaligheid het hemelleven voor al zijn volk zal uitmaken; dat dit terrein door het Beest zal worden ontkend, zal worden gehoond, zal worden bedreigd. Een ontoring van de hemelse en geestelijke wereld. Dat wordt gebannen uit harten en gezinnen, uit school en kerk, uit alle vereniging en beweging, waar men nog met God en Zijn Woord zou willen rekening houden. In de dagen van Johannes was door het Romeinse rijk wel zekere godsdienstvrijheid verleend maar niet aan de christelijken godsdienst.

Hoe kwam dit? Wel alle godsdiensten werden als gelijkwaardig opgenomen, en men kon vrij zijn gang gaan, als men het Keizerrijk erkende, en men maar niet de leer verkondigde, dat er nog een andere koning was, en waaraan ook de Romeinse Caesar zou onderworpen zijn.

En zie daar wrong nu juist de schoen. De christenen wilden zich wel voor het uitwendige, zover het niet met Gods geboden streed, aan de Keizer onderwerpen; maar zij erkenden nog een anderen koning : de Kurios, de Christus Gods, wiens zeggingschap boven dat van de Keizer uitging; wanneer dan des Keizers geboden niet strookten met, maar ingingen tegen Christus Evangelie en voorschriften, dan zou men aan de Christus en niet aan de Keizer gehoorzamen.

Zo waren de christenen in de ogen der heidenen revolutionaire rebellen, en de wrede vervolgingen waren godsdienstvervolgingen uit staatsrechtelijk oogpunt.

Een verschijnsel, hetwelk zich in den loop der geschiedenis heeft herhaald. Zelfs onder het kerkelijk Rome; in zijn diepste kern is ten deze Rome ook heidens. Als de Hervormers en de Hervormden zich op Christus beriepen tegen de afgoderij der Roomse kerk met de Kerk, als zij het Woord in tegenstelling met Rome eerden boven de "Kerk", dan werd, juist als bij de Romeinse Caesars, Gods volk ten dode vervolgd.

Zo gaat de Apostel der liefde Johannes naar Patmos; maar hij ging er heen, in den haat der Nero's, maar als voorwerp van de liefde van Jezus.

De Apostel der liefde, - niet alleen, omdat hij zulk een liefdevolle inborst had, maar ook, omdat hij zelf voorwerp was der teerste beminnen door Jezus Zelf. Zo werd dan de tabernakel Gods en al wat hemels was, gehoond. Het aardse vaderland was "het" en alles, een hemels vaderland werd gelasterd.

In het diepst der zaak eigenlijk hetzelfde, als wat men tegenwoordig helaas op zogenaamd christelijk erf kan ontdekken. Als men praktisch het aardse vaderland laat bepalen wat het hemelse te betekenen heeft. Een tweeeërlei vaderland (zoals Kuiper het heette) werd ontkend; dan en door hen n.l., die blijk geven, dat zij de mening huldigen, dat strijden en vallen voor het aardse vaderland een plaats in de hemel verzekert.

O, dat men er toch ogen voor hebben; hoezeer vaderlandsliefde en wettige regeringsgezindheid kostelijk en plichtmatig is, gans tekort schiet als men dat op één lijn stelt met deel te hebben aan het geestelijke en hemelse vaderland. Hoe kostelijk en plichtmatig het is, het vaderland te eren; maar als men niet meer bezit, dan is dat nog geen bewijs dat men deel heeft aan de hemelse goederen.

Gelijk het helaas zelfs op kansels is gepredikt, dat b.v. de voor het vaderland gevallenen, daarom nu ook geacht moeten worden in de hemel te zijn opgenomen, een soort nationalisme, hetwelk tot een godsdienst wordt verheven. In zijn diepste wezen een opvatting, welke in Japan thuis hoort. Waarlijk als men niets anders kent, God zal zeggen: Ik heb u nooit gekend, (erkend als zodanig).

Al dergelijke gelijkschakeling ook in de aanval van Satan in het ziele-leven en den ziele-strijd van Gods kinderen, is heidens van aard.

Zo waak en bid dan, opdat gij niet in verzoeking komt.

De gevaren ten deze zijn ook in onze dagen zeer groot.

4. ZIJN ONHEILIGE OORLOGSVERKLARING.

"En hetzelfde werd macht gegeven, om de heiligen krijg aan te doen" (vs. 7).

Vanwaar was die macht? Wie gaf deze macht aan het beest?

In de oorspronkelijke taal (Grieks) staat eigenlijk: aan hetzelfde werd gegeven de heiligen krijg aan te doen; dat wil dus zeggen, het beest werd toegestaan, toegelaten dit te doen.

Betekent dit, dat God het toeliet, of wil het zeggen dat Satan er toe in staat stelde?

We behoeven op beide vragen niet absoluut ontkennend te antwoorden.

Satan inspireerde, volmachtigde dit beest, stelde het zelfs er toe in staat, en God verhinderde dit voorshands niet. Ook deze krijg stond onder Gods Raad en al beheersende voorzienigheid. Zonder nu deze beide lijnen uit te schakelen, beschouwen we het toch nog van een andere zijde en dan verenigen zich deze twee.

Er is n.l. in dit beest een instrument en orgaan uit de hel te aanschouwen. Het behoort alzo tot de aard van dit beest, om de heilige krijg aan te doen, het beest zal er gans niet zijn, of het zal oorlogszuchtig tegen God en zijn werk, God en Zijn volk optreden. In dit opzicht zou men kunnen zeggen, het is, beginselvast en treedt dus principieel op. Het kan niet anders dan alzo optreden. Een Satan, het beest dat niet de heilige krijg aandoet, is een onmogelijkheid. Satan en zijn beest beleeft zijn beginsel.

Tot zijn besloten en toegelaten bestaan behoort ook zijn functionering, zijn ten uitvoerlegging van zijn aard en beginsel. Het kan niet anders, lijdelijkheid, of ook neutraal toezien bestaat hier niet. Als het beest en zijn ganse aanhang heel de ongeloofswereld, Gods volk en zaak niet rust liet, ware dit hoogst onnatuurlijk. En nu het voorwerp van die haat, en deze oorlogsverklaring. Dit zijn de heiligen, wie zijn dat? Wat is hun aard en wezen? Gods volk wordt hier genaamd naar een der voorname deugden Gods. Heilig wil niet maar zeggen dat God zonder zonde is. Dit is te negatief.

Neen heilig houdt meer in. Als deugd in God hebben we er onder te verstaan, (vooral naar het Hebreeuwse grondwoord)," dat in God natuur en wet, Zijn wezen en Zijn volmaaktheid" één" zijn.

God is de "Afgescheidene" d.w.z.: Hij is in wezen de andere; met niemand en niets te vergelijken.

Hij is zichzelf, on-geschapen, eeuwig en in verband daarmee de absoluut volmaakte; zonder zonde, maar ook niet kunnende zondigen; de harmonieën van Zijn Wezen zijn zuiver en volstrekt en door Zichzelf volmaakt, het goede is zijn wezen en natuur. Tot het wezen van Gods Wezens-heid, tot den aard en de natuur van deze Wezenaar behoort, dat Hij uit en door zichzelf het volmaakte goede is; dat Hij goed is, omdat Hij niet anders zijn kan.

Dit is het onderscheid met al het schepsel. Hij is dit als de on-geschapene, als de eeuwige geheel door zichzelf. Daarom de aanbiddelijke.

En al wie dit nu doet, God als zodanig aanbidden en beleven, vertoont nu ook iets van deze deugd, als een deugd in hen, die vrucht is van godsgeschenk, hetzij door schepping, of door genade.

De aanbedding van die God door de "heiligen" is de centrale openbaring en werk in van deze heiligheid in de heiligen. Let er dan ook op, hoe de onheiligheid ook "aanbedding" wordt genoemd, maar nu aanbedding van Satan en het beest. Van den aanhang van het beest staat dan ook: "en allen die op de aarde wonen, zullen hetzelfde aanbidden" vers 8. Deze onheiligheid is vrucht van de geboorte uit de vader der leugenen de duivel; maar zo nu ook is heiligheid vrucht uit wedergeboorte door de Heiligen Geest. De Heilige Geest toch is die persoon in de Goddelijke Drieëenheid, die als Heilige Geest alles oproept en opvoert tot God, om Hem te verheerlijken. Hij past ons Christus toe, om ons op te voeren tot de dienst van God. Door deze inwerking des Heiligen Geestes tot een inwoning des Geestes worden we nu tempelen des Heiligen Geestes. Wat wil dus dit heilig zeggen in de gelovigen? Dat zij in de kern van hun wezen zijn omgezet tot God. Dierhalve zij nu niet (meer) het beest, maar God aanbidden. Heiligen heten zij, nademaal zij georiënteerd staan naar God, van dood levend geworden; van blind ziende, van zonde-minnaars God-liefhebbers, van wereld-liefhebbers zoekers van de dingen die Boven zijn. De kern van hun wezen is veranderd, hun denken, willen, gevoelen, al hun vermogens en hebbelijkheden, hun wereldbeschouwing en levenspraktijk, het is alles in zijn diepste beginsel omgezet naar God. Wij zijn er om God, dit wordt nu gekend, beaamd en aanvankelijk beoefend. Het is het goede kiezen en willen en doen óm het goede. God in Zijn majesteit en beminnelijkheid dienen om Zijns zelfs wil.

Uiteraard zijn deze heiligen nu ook principieel. Al hun denken en leven, de gehele mens wordt nu beheerst door eenzelfde grondbeginsel; neutraliteit, onverschilligheid bestaat hier niet. Geen enkel terrein des levens, of het wordt er door beheerst. Ik kan nu eenmaal niet zijn "een heiden met mijn hoofd en een christen met mijn hart". Zulks te menen is zelf misleidende inbeelding. Ge mocht niet verlangen, dat Gods kinderen God dienen in de kerk, maar tegelijk in de wetenschap, in het recht, in school en maatschappij, of op enig staatkundig terrein naar een andere maatstaf, uit een ander beginsel zouden leven.

Is de kern van mijn wezen in beginsel geheiligd, dan kan er geen enkel terrein zijn, waarop zich dit zou laten op zijde zetten. Een heilige is in zijn georiënteerd-zijn naar God een mens uit één stuk. Gelijk dit omgekeerd bij de ongelovige feitelijk ook zo is. Onze al of niet godsdienstige overtuiging beheerst en stempelt al ons leven, en behoort zulks ook te doen. Ik hoor het (vele jaren reeds geleden), Prof. van der Vlugt, de vrijzinnige kandidaat voor de Tweede Kamer destijds, nog uitroepen in de hoorzaal te Leiden: "Krachtens mijn godsdienstige overtuiging (op kerkelijk gebied) behoor ik tot de Liberale partij (op staatkundig gebied). En zo ook zegt een "heilige": krachtens mijn godsdienstige overtuiging, behoor ik tot de rechtse partijen.

Hier ligt de grond der anti-these. Vandaar dat die twee grote al beheersende beginselen met elkaar botsen; moeten botsen. Geen anti-these? Dat zou niet pleiten, dan voor de heilige, of voor de ongelovige. Neen een ongelovige moet wel krachtens zijn beginsel onverdraagzaam zijn; net als wij het zijn. Onverdraagzaam moet de ongelovige zijn krachtens zijn beginsel tegenover alles wat de partij van de levenden God kiest; en insgelijk wij onverdraagzaam tegenover alles wat die God verwerpt. Want goed doorgeredeneerd is de Godverwerper gevaarlijk; gevaarlijk ook voor de samenleving. Want hij ondermijnt principieel de peilers waar het gezag op rust. Al wat God verloochent, is feitelijk staatsgevaarlijk, naar de beginselen dan beschouwd.

Wat wonder, dat nu tegen de heiligen de haat en woede van het beest zich keert. Temeer daar deze heiligen tegen de wereld in verzet komen. De Bruidkerk van Christus wordt dan ook alle eeuwen door vervolgd. Telkens zien we dit beest uit de zee, de vergode staat, gewelddadig optreden tegen de Kerke Gods.

Laat u niet misleiden ten deze door de fraai klinkende leuzen onzer dagen. Het is alles camouflage, een vermomming welke voorgedaan wordt.

Al dat "gezwets", n.l. dat de fataalste ongeloofspartijen wat water in hun wijn gaan doen, dat zij niet meer zo tiranniek zijn als voorheen, dat ze de onbezonnenheidsperiode achter zich zouden hebben, en nu wat bedaarder, wat menselijker, zelfs "christelijk-achtig" zouden geworden zijn, laat u er niet door verschalken. De duivel verandert wel van manieren, maar niet van program! Alle eeuwen door in veranderden vorm, maar het Beest uit de Zee blijft zichzelf gelijk, en het gebruikt zijn macht, om de Kerk de krijg aan te doen. De vervolging door de Caesars, de inquisitie van het Roraineise Jezuitisme, de verdrukking der minderheden, de uitsluiting en boycot op sociaal gebied, het, is alles de klauw van hetzelfde beest.

Neen niet minder maar al scherper zal deze oorlogsverklaring worden. Als het er maar op aankomt. Wie nog eens de boven aangehaalde woorden uit de socialistische literatuur leest, zal wel dienen te bekennen, dat uit zulk een daar uitgesproken standpunt moeilijk anders volgen kan dan uiteindelijk een oorlogsverklaring tot verdelging toe aan de Kerk van Christus., Als het er maar op aankomt, dan geven Liberalen en Roden elkaar de hand tegen de partij van de levenden God. Toen jaren geleden een zetel der Liberale partij verloren ging aan de Socialisten, troostte men zich met de woorden: "het blijft dan toch in de familie". Dan worden Herodes en Pilatus vrienden, in de verwerping van de Christus. Macht heeft het beest ontvangen over alle geslacht en taal en volk (vs. 7). Dit is de internationale des ongeloofs. In allerlei onderdelen mogen ze het met elkaar oneens zijn, in dit punt vinden ze de overeenstemming, tegen Christus en tegen Zijn kerk. Leugen is het dat het diepste princip, hetwelk b.v. de arbeiders zou verbinden, in de maag zetelt, neen, het is het hart vanwaar zijn de uitgangen des levens. Als het er op aan komt liever een boterham minder en dan saam tegen de Christus, kapitalist en proletariër, dan een lotsverbetering met erkenning van Hem. De haat tegen God en Christus is groter dan de "liefde" tot elkaar.

Dat er nu staat, dat het beest de heiligen krijg zal aandoen om die te "overwinnen", kan uit de aard der zaak niet betekenen een totale volledige overwinning. Maar wat het dan wel betekent? Dat deze oorlogsverklaring door het beest is geschied, om de krijg uit te roepen zonder pauze, en zonder te zullen ophouden, net zolang tot Gods heiligen zouden ten ondergebracht zijn.

Dat wordt dus een bange tijd voor Gods kerk. Het is een uitbeelding van het karakter der ganse wereldgeschiedenis. Het is altijd door gerepeteerd, al verschrikkelijker al consequenter. Het is de strijd van het slangenzaad tegen het vrouwenzaad, maar om tevens aan het licht te doen treden, dat het vrouwenzaad uit deze strijd zegevierend zal te voorschijn treden. God laat dat beest als uitwoeden, om de machteloosheid van hetzelfde openlijk ten toon te stellen, en om de waarachtigheid en de eeuwigheidswaarde van het kruis van Christus in de geschiedenis op te luisteren. In dien weg toch zal aan het licht treden, dat satan en zonde leugen zijn, dat het recht is aan de zijde Gods en Zijns volks, om Christus als Koning der koningen tot volle luister te brengen. God liet de zonde toe, God liet Satan in zijn woeden begaan, juist opdat alzo alle laster aan zonde en Satan zal ontnomen worden.

Neen de Heere plant niet dadelijk zichtbaar voor aller oog de overwinningsbanier, direct na de val; of direct op de kruisheuvel. In beginsel wel, ja maar in volle werkelijkheidsverwezenlijking niet. Dat moet eeuwen duren; dan moet eerst de volle vijandschapsontplooiing aanschouwd en doorzwoegd worden.

Satan moet nooit kunnen zeggen: mij is ook niet de gelegenheid gelaten om te tonen wat de zonde vermag. Satan moet nooit kunnen zeggen: ik heb al mijn heiren ook niet in het veld kunnen brengen. Neen de Heere laat toe dat Satan uitwoeden. De Beesten mogen in het strijdpark verschijnen. Satan moet aan het einde kunnen zeggen: niets is mij verhinderd; ik heb alle helle-macht kunnen mobiliseren, en ik leed toch de nederlaag. Dan zal eerst ten voeten uit aan het licht treden, dat de zonde leugen en Satan een rebel is, en Christus de Heere der heeren en de Koning der koningen.

Ach hoe zal die helle-macht ontmaskerd, ontnuchterd, ontadeld in de nederlaag staan.

Het zal slechts blijken een macht in schijn te zijn, een doods- en niet een levensmacht; een openbaring van de hel en niet van de hemel. Daarom wordt in vers 8 zo nadrukkelijk dat heirleger van Satans regimenten gekarakteriseerd met dit vol-zinnige veel beduidende woord, dat de aanbidders van het Beest zij zijn, wier namen niet zijn geschreven in het boek des Levens des Lams.

Neen met al hun parade-pracht, met al verschrikkelijker uitmonstering, met al hun vreselijk wapengeweld en met al hun miljoenen aantal, het is alles slechts openbaring van de doodstaat. Ze kunnen niet anders, op hun wapenschilden kleeft de helle-pest, men behoeft er niet jaloers op te zijn. Het was alles niet uit God, niet uit het leven, niet uit de verzoening, niet uit het Lam; maar uit doodsfeer.

Het boek des Levens, waarin de namen staan opgeschreven van het volk, dat God met een eeuwige liefde bemind heeft, daarom boek des Levens genaamd.

Volgelingen van het Lam te zijn, erfgenamen des eeuwigen levens te heten, het is geen vrucht van onszelf; van nature zijn we kinderen des toorns, gelijk ook de anderen. Al wat aan leven en zaligheid, ons onderscheidt van de wereldmassa is vrucht van het eeuwig welbehagen Gods. Daarom ook onvergankelijk en onverderfelijk, verkiezende genade; de namen staan in een boek geschreven, om aan te duiden de preciesheid, de nauwkeurigheid, de zinsvolheid van Gods werk.

Namen, ze zijn wat dus; anders waren het nummers en geen namen. Ieder kind van God is belichaming van een Godsgedachte, als gekocht door het Lam blijven ze eeuwigheidswaarde behouden. Die namen staan geschreven in het Boek des Levens; wat niet slechts betekent, dat ze tot het eeuwige leven zijn uitverkoren, maar dat zij leven als inhoud hebben, gelijk ze uit het leven Gods zijn te voorschijn geroepen, om alzo levensinhoud te presenteren. Daarom staan ze georiënteerd naar God, het zijn de heiligen.

En daarom vindt nu ook heel die fatale onbezonnen beestachtige aanval op God en Zijn volk plaats, omdat die ontzinde wereldmassa van leven verstoken is; het is een "doodskoppenregiment" in de letterlijke zin des woords, hun woeden tegen Jezus Bruid is uit de doodstaat der wereld; en gaat ten dode. Al de haat, laster, verdrukking, vervolging van Gods kerk, kortom al de krijg de heiligen aangedaan is enkel en volledig openbaring van de jammer waarin de wereld en de volken neerliggen, het is de dood-beestachtigheid. Arme wereld, arme aanbidders van het Beest, gij draagt uw doodsvonnis aan uw voorhoofd, uw namen zijn niet geschreven in het Boek des Levens. Het is de triumpf des kruises. Het Levensboek, wat anders zegt het ons, dan dat God Zichzelf in Zijn wereld handhaven zal naar vaste documentatie.

Indien iemand oren heeft die hore; d.w.z. gebruik nu deze openbaringsaanzegging, leer er uit, wees gewaarschuwd, wees getroost, wees bemoedigd, wees dapper in den strijd, en sta in de volle wapenrusting Gods in de bozen dag om staande te blijven, alles volbracht hebbende.

Weet dus, wil de Heere er mede zeggen, wat voor de deur staat, we moeten hier niet rekenen op een stil vredig leventje. De bruid des Lams gaat wel ter bruiloft, maar door de woestijn heen, zij zal de ere-kroon straks dragen, maar na de strijd. Is dit echter te voren door uw Bruidegom u aangezegd, dan behoeft ge u ook niet al te zeer te ontroeren als het zover komt. Houd u niet vreemd in de hitte der vervolging alsof u iets vreemds overkwam. Neen, neen, hore, wie oren heeft. Dit alles hoort erbij, bij het bruidzijn van Christus. De Heere verbergt het ons niet, niet om ons te ontmoedigen, maar veelmeer om ons te doen uitroepen: de kroon is de strijd waard; en niets kan ons scheiden van de liefde Gods in Christus Jezus onze Heere.

Tevens wordt het ons aangezegd, opdat ge zoudt verstaan, waar die druk vandaan komt, wie ore heeft hore! Hier wordt ons een verklaring gegeven van de wereldgeschiedenis met haar vragen en raadselen, en tevens in dit alles een heerlijke bemoediging. Al wat geschiedt overvalt God niet. Tevoren is het reeds aangekondigd, hoe schrikbarend de toestand ook worden zal, God is er om zo te zeggen tegen opgewassen; als Hij niet bij machte ware dit Satans geweld te overwinnen, Hij had het in zijn raadsplan niet opgenomen.

Doe uw oren wijd open, hoor dan toch, schenk volle aandacht en geloof ook aan dit Woord Gods; als opererende uit en krachtens een doodsbeginsel gaat het Beest, hoe fel het woede, des te zekerder zijn ondergang tegemoet, terwijl uw namen, o volk Gods, zijn geboekt, en dus gewaarborgd.

Er volgt nog een bijzondere mededeling op dit: wie oren heeft om te horen, die hore.

In het volgende vers (vs. 10), toch wordt gezegd: indien iemand in de gevangenis leidt, die gaat zelf in de gevangenis; indien iemand met zwaard doodt, die moet zelf met het zwaard gedood worden.

Wie dus eerst een ander ter gevangenis leidde, n.l. als aanhanger van het Beest, die wordt straks op zijn beurt zelf naar de gevangenis gesleept. Het is alsof mijn horende oren beluisteren, een gerechtelijk vonnis Gods, het is als of God van de hemel afkondigt: als gij ontzinde "zee"-mens niet zelf dat Beest tot de doodstraf veroordeelt, dan zal ik maken dat die beestenaanhang zichzelf zal ten onder brengen. Het is als een vonnis, een bevel een wet in de geschiedenis, n.l. de partij (des ongeloofs) die heden het doodvonnis uitspreekt (over de gelovigen n.l.) wordt straks door een andere volgende partij (des ongeloofs) zelf te dode verwezen.

Het is zoo treffend vervuld in de geschiedenis van de Nero's, van de keizers-opvolging in het heidens Rome; het is vervuld in de dagen der revolutie van alle eeuwen. Robespierre die eerst anderen naar de valbijl verwees, werd straks zelf naar de guillotine gesleurd.

Gewichtige les ook voor onze dagen, ongeloofspartij wordt door (een andere) ongeloofspartij op haar beurt hetzelfde lot aangedaan. De ongeloofspartij welke heden anderen vervolgt, wordt straks door een nog fataler partij des ongeloofs zelf vervolgt. Ja waarlijk, wieooren heeft om te horen, die hore.

Hier is de lijdzaamheid en het geloof der heiligen. Dat uw oren ook deze woorden horen. Wees m.a.w. ten dage der verdrukking niet wanhopig. Heb geduld slechts.

De rollen worden straks omgekeerd. De beesten verscheuren elkaar. De heiligen kunnen, hoe donker het ook zij en worde, in krediet op God de weg afwandelen. Hoe donker ooit Gods weg moog' wezen, vertrouw op God, gij die Hem vrezen. In de branding dezer levensspanningen komt het er nu maar op aan, of ge geloof hebt. Dit overwint de wereld. Ge zult het zien, de oordelen Gods blijven niet uit. En deze oordelen zullen tevens gericht houden over het Beest.

Dit is de ontroerende aanzegging over allen die het met het Beest houden. Het moge een wijle lijken, alsof de wereldmacht de Bruidskerk overwint, het is maar schijn. God spreekt het laatste woord, omdat Hij het eerste woord gesproken heeft. Het levensboek met de namen gaat voor aan alles wat te geschieden staat. Daarom sidder, o gij allen die nog meent God te kunnen weerstaan, tarten en honen. De zaak van Gods volk is Gods zaak.

En als dan straks de deuren geopend worden der eeuwige gevangenis, wat zal het dan een ontzettend ontwaken zijn in die nimmer eindigende eeuwigheid.

Het is een waarschuwing en roepstem niet slecht tot de publieke godslasteraars, zondedienaars en ongeloofs-propagandisten, maar evenzeer tot de vromen kerkmens, maar die nog in zijn onwedergeboren toestand in het diepst van zijn hart dat zeggingschap Gods ontkent en onteert.

Ja, dat zal vreselijk zijn, straks met atheïst en bolsjewist met vrijdenker en ongelovige in één en dezelfde gevangenis der eeuwige rampzaligheid terecht te moeten komen. Het zal die mens, die door zijn vroom gebaar meende een ander soort te zijn dan de publieke beestvolgers, vreselijker tegenvallen. En toch is hier een en hetzelfde lot te wachten. Het maakt voor God weinig verschil of we verloren gaan, als een onbekeerde nationaal-socialist, communist, anarchist, dan als een humanist, of schijnchristen; maar evenzeer als een die inmiddels in de kern van zijn ziel geweigerd heeft voor God in het stof te buigen.

In een tijd als den onze, kan men zo licht in de waan geraken, dat het wel voor God, en in orde met ons is. We zijn geen N.S.B.-er, we zijn goede vaderlanders, we zijn geen Bolsjewist, we zijn geen vrijdenker of atheïst; we zijn geen enz; we hebben een ganse reeks godsdienstige en maatschappelijke "deugden", we geven de tienden, we vasten tweemaal per week, we gaan trouw op naar de tempel om te bidden, we zijn lid van allerlei christelijke verenigingen, we zijn gedoopt en vieren Avondmaal, we zijn en we doen; kortom we zijn knappe gefatsoeneerde farizeeërs, maar het is zonder meer om in het gerichte Gods niet te kunnen bestaan.

Weet ge welke de onafwijsbare voorwaarde is om daar wel te kunnen bestaan?

Dat we God hebben leren kennen in Zijn opperhoogheid en heiligheid, in Zijn zeggingschap, waardoor we bevindelijk hebben geleerd, waar God recht op heeft. Dan ziet hij zichzelf als een vijand van God; dan wordt hij een goddeloze in eigen schatting, dan roept hij uit: recht heb ik op de hel. Dan worden de koorden om de hals gedaan. Want dan leert hij ook het recht des Heeren toevalen

Het opeisend-recht, gelijk ook het wrekend-recht. En zo een doet dan niet zichzelf de koorden van dn hals, wie geleerd heeft dat het Beest in hem woont, weet en beleeft, dat dit zelve door God Zelf moet ten onder worden gebracht.

Hij kan niet toe met zogenaamde versiering, hij moet (hart)-vernieuwing hebben; hij moet wederom geboren worden, en niet "opgelapt".

Weet ge waarom velen daar niet van willen weten? Omdat zij zichzelf nog niet grondig hebben leren kennen als van nature te zijn "beestmens"; wie dat leert, zal niet meer trachten uit de werken der wet gerechtvaardigd te worden, die leert daar juist aan sterven. Hetwelk met dat al nog niet het vernieuwde leven in al zijn wezen en volheid is. Hij kan van zijn dood en de kennis daarvan ook niet leven. De diepste ontdekking vergeeft geen enkele ongerechtigheid, en vernieuwt daardoor nog geen enkele ondeugd.

Wie recht de kwaal van zijn hart leert kennen, wil van die kwaal genezen worden, en schiet volledig tekort met al zijn medicamenten.

Christus moet in ons geopenbaard en opgeluisterd worden. We moeten van den beelde van het Beest vernieuwd worden tot den beelde des Lams. Zo leert ieder, wiens naam in dat Levensboek geschreven staat, zijn doodstaat in zichzelf kennen en bewenen, om dan het leven uit een ander, uit die gezegende Borg en Middelaar deelachtig te worden, een Borg die hem door God zelf toegerekend, toegepast en toegeëigend wordt. Om dan in Christus Jezus te hebben een gerechtigheid Gods, d.i. een gerechtigheid welke door God in die Christus is beschikt.

Dat volk zal dan ook alleen uit Hem een gelovige verzoening met God deelachtig worden, en in Hem een nieuw leven aanvangen. Om op al de weg uit Hem bediend te worden, Gode tot heerlijkheid. Als een gans ander (geworden) volk, uit een ander beginsel levende, onder een anderen koning en algebieder optrekkende met een ander vaderland en een eigen kwaliteit uit God (heiligen), kan hier nooit aan enig compromis, aan enige overeenkomst met, of toegeeflijkheid aan de macht van het Beest gedacht worden. Hier is een onoverbrugbare kloof. Het wordt een strijd op leven en dood.

Dit is iets, nu men van alle zijden zich opmaakt om ons tot overeenkomst tot compromissen te verlokken, om nauwkeurig acht op te geven. Wie oren heeft, die hore! Houd wat ge hebt, opdat niemand uw kroon neme.

Bij de geringste toenadering tot liet Beest, staat uw leven, uw kroon op het spel, één streep slechts over de van uit de eeuwigheid getrokken grenslijn, en ge valt onder de greep van de klauw van het Beest.

Het zal wel een zware strijd worden. Ge zult door de wereld niet geëerd worden. Betracht uw dure roeping, maar weet tevens dat u in deze bedeling de regeermacht niet is beloofd.

Dat zal wel zo worden met Jezus wederkomst; dan zullen die heiligen de wereld oordelen, maar niet eer. Maar daarom ook juist, niet verslappen in liet belijden van uw beginselen, in het strijden voor dezelve. Namen, geschreven in het levensboek, staan daar niet in voor niets.

Ze hebben levenszin, levensroeping en toekomst. Zij zijn niet van het Beest, maar des Lams dat geslacht is (vers 8). Zij zullen daarom de verdrukking door moeten; maar tevens om in en door dezelve gelouterd te worden; om alzo te meer des Lams beeld te vertonen. Want wij moeten straks in witte klederen ter bruiloft geleid worden.

Kom lezer, op de knieën, de bede omhoog: Heere, Heere, bekeer mij zo zal ik bekeerd zijn, bekeer mij van het Beest tot het Lam. Het kan nog en het mag nog. Dat Lam wacht u. Hij wijst niemand terug. Volle genade is op Zijn lippen uitgestort. Hij is de machtige tevens om een beestenhart in een tempel des Geestes te veranderen.

HET BEEST UIT DE AARDE*

HET BEEST VAN 666

En ik zag een ander beest uit de aarde opkomen, en het had twee hoornen, des Lams (hoornen) gelijk, en het sprak als de draak.

Openbaring 13 vers 11

Dit tweede Beest komt op uit de aarde, deze is ons meer eigen dan de zee; het staat dicht bij ons, het is dus minder afschrikkend; daarbij, het ziet er schaapachtig uit, niet zoo monsterachtig als dat eerste met zijn beerspooten en leeuwenmuil. Wees op uw hoede, het kon in zijn milderen verschijningsvorm wel eens des te gevaarlijker wezen. We willen een onderzoek instellen.

Als God bestond, moest men Hem afschaffen (Bakounine), zoo is de taal des bruten ongeloofs; maar men kan wel God loochenen en vloeken, maar men kan Hem niet missen. En nu zoekt men God beneden en weet niet dat God is Boven. - De mens is van huis uit een religieus wezen, religie (godsdienst) behoort nu eenmaal tot de fundamenteën der menselijke natuur; hij is geschapen naar, aangelegd op God. Verwerpt hij dan de enige en waarachtige God, dan roept hij honderd andere zelfgemaakte goden daarvoor in de plaats op; veracht en hoont hij de ware religie, dan maakt hij zelf een godsdienst, in aanbidding van de stof; loochent hij de hemel, dan roept hij de aarde op tot een tempel, maar der zonde.

Dit wordt ons uitgebeeld in dat tweede Beest. Dat is wederom de uitbeelding van Satans macht en invloed, nu langs een andere lijn; wel naast en in gemeenschap met dat eerste Beest, maar toch anders, d.w.z. hier presenteert zich een nieuwe andere figuur, om weer een ander karakter van den Draak door dit tweede beest te illustreren. Wederom zal dit als een eigenschap, een blijvende type in de wereldworsteling vertoonen. Het eerste Beest vertoont ons een machtsmiddel van Satan in den vorm van staatsvergoding, machtswellust, het tweede doet ons zien, hoe de staats- en menschvergoding gepaard zal gaan met stofvergoding, aanbidding van de aarde; met den mensch, en niet God, als middelpunt; de mensch niet slechts als een zichzelf verheven hebbende koning, maar nu ook als een kwasi-profeet, een profeet des ongeloofs: een Beest met een beeld, hetwelk geest zou hebben en spreken zou, en dat in kwasi-ijver dooden zou al degenen die het Beeld niet zouden aanbidden (vs. 15).

Dit tweede Beest is een Beest des getals;

HET BEEST VAN 666.

1. De religieuze materialist;
2. De verchristelijkte humanist;
3. De inquisitorische fanaticus, ofte wel:
4. De godsdienstige stofaanbidder;
5. De nagebootste christen;
6. De fanatieke uitsluiter.

1. DE RELIGIEUZE MATERIALIST.

Dit tweede Beest zag Johannes uit de aardekluiten omhoog woelen; als iemand die uit de doden opstond. Om te beginnen, moeten we hier herinneren aan het volksbijgeloof in Johannes dagen, n.l. men meende, dat Nero, die, in 68 na Christus, bij zijn vlucht uit Rome zelfmoord had gepleegd, uit de doden weer zou opstaan, en dan met een heirleger Rome zou binnentrekken om hetzelfde te verdelgen. Dat zou dus een tweede editie van Nero worden, maar opgestaan en vernieuwd: d.w.z. nog fataler en geweldiger dan de eerste Nero. Johannes verheft en zuivert deze volksopinie tot een hoger niveau, en laat horen inderdaad, dat er een nieuwe openbaring der zonde zal komen ja reeds is, maar nu in nog gevaarlijker vorm en van nog ingrijpender aard, dan de machtswellust, n.l. het zou het Beest van de stofvergoding zijn.

Daarom het komt op uit de aarde. Dit is een tegenstelling met wat van de hemel is, uit de aarde aards, de hemel ingeruild voor de aarde; God voor het stof; Boven voor beneden; de zinnelijkheid voor den geest. Gelijk het eerste Beest reeds God en zijn tabernakel, en die in de hemelen wonen lasterde, zo zet dit tweede Beest het nu consequent voort: God gelasterd, maar nu in de plaats daarvan de stof tot God uitgeroepen.

De sociale samenleving het internationale proletariaat, zal moeten vervangen het koninkrijk der hemelen, de internationale arbeidersbeweging wordt nu de kerk van de nieuwe tijd.

Men lette daar dus wel op: het is niet enkel loochening en lastering van het goddelijke en geestelijke, maar positief stelt dit tweede Beest nu een tegen-god, een tegenreligie, een tegengeest.

Het zal n.l. Lams-gelijkheid vertonen, met twee hoornen. Het doet na, het levert karikaturen, satan wordt "de aap van God". Vrijheid, gelijkheid en broederschap zijn leuzen ontstolen aan het kruis, en worden nu het opschrift op de ontrolde helle-vanen. Twee hoornen heeft het in die Lams-gelijkvormigheid; twee als voorstellende kracht, dubbelheid, intensiviteit. Geloof maar, het zal niet mis zijn.

Deze Draakopenbaring is een vernieuwde inzet, en daarom nog al geslepen en fataler opstand tegen de Christus dan te voren. Er is in de zonde ook groei; er is in de geschiedenis van satan en zijn rijk en macht ook een proces te ontdekken. Vandaar dat de eeuwen al gewichtiger, al ingewikkelder, al toegespitster de kamp tegen den Christus zullen vertonen.

Het is altijd wel uit een en hetzelfde beginsel, maar ook in steeds geweldiger consequenties en ontplooiing in de praktijk. Ditmaal is het nu niet slechts een operatie zonder bekendheid met de Christus, maar een in en met bekendheid van de Christus, maar om Hem te wederstaan door de nabootsing, nu zullen we de geschiedenis van de strijd des ongeloofs tegen het geloof de vorm zien aannemen ook van religieuze beweging; Godsdienst wordt straks niet Godsdienst bestrede; God met god.

Het Beest dat de wond des zwaards had en weerleefde (vs. 14), het eerste Beest, welks dodelijke wond genezen was (vs.12). Dit ziet dan wederom op het volksgeloof van een uit de dood weder te keren Nero. Johannes neemt de idee over, maar om daaraan te verbinden de voorzegging en uitbeelding van een herleefde en dieper fataler actie tegen de Christus Gods.

Een verschijnsel dat in den loop der eeuwen van zich zal doen spreken, met twee hoornen; verdubbelde krachtsactiviteit, nu niet slechts staats-absolutisme zonder meer; maar de aarde, de stofvergoding als een anti-beweging tegen het kruis van Christus.

Straks zal men in de actie van Keizer Juliaan de afvallige het reeds aanschouwen, en uiteindelijk gelijk in onze dagen in de materialistische beweging, in de materialistische wereld, tot in een materialistischen godsdienstvorm toe. Staatsvergoding geflankeerd met een sociale beweging op grondslag van de materie, de stof en het stoffelijke; welke een tegenbeeld, of liever nog een wan-beeld, een nabootsing van het koninkrijk der hemelen zal leveren.

Let er dan ook wel op, dat Johannes zegt (vs. 14) dat er voor het gewonde Beest een beeld zou gemaakt worden, hetwelk moest aanbeden worden, op straffe des doods bij nalatigheid. Hier hebben we dus klaarblijkelijk de uitbeelding van een godsdienstige allure; het als godsdienstig gevormde afgoderij. Als de stof wordt verheven tot God, krijgt men de beeldendienst, de afgoderij van het materialisme.

Materie, de stof, is een schepsel Gods, maar als aan dit schepsel de kwaliteiten van God worden toegekend wordt het beeldendienst, religie als afgoderij. Materialisme, neen dit is niet maar een soort erkenning van de waarde welke aan de stof moet worden toegekend, maar het is om op grondslag van de stof en louter de stof, een wereldbeschouwing op te bouwen, welke zogenaamd aan hoofd en hart bevrediging moet geven, tot een oplossing van de levensvragen en tot een vervanging van de ware religie.

In een der communistische bladen van deze tijd werd dit onlangs onomwonden in het licht gesteld. Even onwetenschappelijk als vijandig werd daarin betoogd, dat er eerst een veelgodendom-geloof (polytheïsme) zou hebben bestaan; dat daarna uit ditzelve een geloof aan slechts één bestaande God zou zijn gegroeid, (het is juist precies omgekeerd toegegaan); dit heet dan het theïsme; maar dat nu nog een derde fase was ingetreden; n.l. dat men het godsbegrip zelf verving door materialisme, dat wil dan zeggen: dat men de vergoding van de stof tot een soort godsdienstige gevoels-bevrediging verklaarde. Neen we zijn niet antigodsdienstig, zo was de redenering, maar we hebben de godsdienst op beter, op hoger (zeg maar lager) grondslag gebracht, we hebben nu geen God, één God, meer boven ons, maar we hebben gevonden, de godheid van de stof; stof en niets dan stof met de daarin inwonende krachten en potenties is er. Het is de consequent door getrokken lijn van Feuerbach en Strauss, en heel hun school.

De materie opgevoerd, uitgegroeid tot haar hoogste mogelijkheden. Ziedaar onze God, en onze beleving daaruit onze godsdienst. Dit is dan de eigenlijke inhoud en betekenis van het moderne Socialisme.

Neen dat is niet maar een leer en beweging over en tot een betere boterham; het is inderdaad niet minder dan een principiële plaatsvervangende van de godsdienst des Bijbels. Uit de overvloed van bewijsmateriaal, hetwelk we daarvoor tot onze beschikking hebben, haal ik als voorbeeld slechts aan, wat jaren geleden reeds de bekende Socialist v. d. Goes schreef in het Socialistisch Tijdschrift de "Nieuwe Tijd": maar zodra de arbeider tegen de slavernij van het kapitaal in opstand is gekomen en alzo een nieuw mens geworden, wordt de kerkelijke vertroosting voor hem zinledig en vervalt de gods-dienstige behoefte. Zijn hoogste neigingen en diepste plichtsbef vinden in deze nieuwere gemoedstaat en zijn veranderde maatschappelijke taak de volste bevrediging. Hij kent thans en voor het eerst de oorsprong van zijn ellende, de voorwaarden van verlossing, en eigen noden gevoelt hij minder drukken, naarmate hij met groter geestdrift werkt aan de bevrijding van anderen met hem. Kortom, hoe men de revolutie in zijn binnenste zou moeten verklaren, ontkennen als historische gebeurtenis kan men haar niet. Het Socialistisch proletariaat is godsdienstloos. Tot zover de heer v. d. Goes.

Godsdienstloos zegt hij, en dat is volledig waar, tenminste verstaan in de zin van godsdienst, welke op een of andere wijze nog aan een zelfstandig Hoger Wezen, onderscheiden van de wereld, de schepping, gelooft; maar allesbehalve godsdienstloos in een anderen zin; n.l. voorzover de mens poogt de behoefte van hoofd en hart te bevredigen uit een door hem aangenomen allesbeheersend beginsel, waaruit hij alles verklaart, en waaraan hij zich wijdt.

Laat ons dit nog iets breder uiteenzetten.

Materialisme als religie, als beeld bij het Beest, als afgoderij, houdt de volgende zaken in; welke men met name in onze dagen in de strijd der geesten wel zeer duidelijk zal ontmoeten; en hetwelk al meer door de gehele wereld, welke het Beest zal aanbidden wordt beleden en beleefd.

De religieuze functionering van het materialisme omvat dan:

1. Men schrijft aan de stof, de eeuwige stof de herkomst toe van alles wat thans bestaat, van onszelf inclus. Geen God, geen schepping, geen aanvang, geen in den beginne; ik ben er dus feitelijk door mezelf, de mens is niets dan stof, uitgegroeid tot een denkend, willend, dadig wezen louter naar en door de zelffunctionering en ontwikkeling dier stof zelve. De mens alzo niet een schepsel naar de beelde Gods, en vandaar als hij zijn stof tot God stelt, dan is het een beeld; want beeld houdt in: niet wij Gods beeld, maar een God naar het model van ons; al naar de mens is, is dan zijn God. Als het dus gaat, om de vraag, een der eerste in de religie, van waar? Dan is het antwoord: uit de materie, het Beest uit de aarde.

2. Men verklaart uit stof en het stoffelijk proces alle worden en gebeuren, de ganse geschiedenis; alles zou beheerst worden door de stoffelijke verhoudingen, tot de godsdienstige behoeften en praktijken der mensen toe. Dit heet dan met een weids woord: historisch materialisme; de vader van dit kind is Karl Marx. Al naar uw stoffelijke maatschappelijke verhoudingen zijn, zullen uw opvattingen belevingen zijn op gebied van godsdienst, zedenleer, recht, kunst, wetenschap enz. Niet in de hemel, niet in Gods Raad en Voorzienigheid, maar in de "stofzuiger" ligt de sleutel ter verklaring van de wereldgeschiedenis.

3. Men vertrouwt op de stof. Afgoderij beschrijft onze Catechismus zo treffend juist als te zijn, in de plaats van den enige ware God iets anders te vereren en daarop zijn vertrouwen te stellen. Zo geschiedt dan ook bij het materialisme, als beeldendienst van het Beest. Op de stof, op de techniek en de industrie, op de vondsten van materiële onderzoekingen wordt het vertrouwen gesteld. Ziekte en dood meent men te kunnen paal en perk stellen en in het eind misschien te overwinnen. Men gelooft in een zodanige vooruitgang in de sfeer van het stoffelijke, dat we een nieuwe mens zullen verkrijgen. Maak de omstandigheden goed en de mens zal als goed te voorschijn treden.

4. Men wijdt zich aan de stof. Alles moet er aan opgeofferd, het stoffelijke is het één en het al, en daarom dient dit de God te zijn, waaraan men ziel en lichaam wijdt. Voor de stoffelijke verhoudingen worden net zo goed offers gebracht, als in de tempel op de altaren. De hedendaagse sociale beweging vertoont ten deze ook religieuze aandoeningen en manieren van optreden: Ze kent haar profeten en haar martelaren. Ze vraagt en ontvangt miljoenen in de steunkassen enz. De arbeid zelf wordt vergood. Het geschiedt daarbij alles met profetische overtuiging. Het beeld ontving een geest (vs. 15) en sprak. Taal, spreken berust op geest. Het beeld spreekt nu overeenkomstig, en uit de geest die uit de aarde is.

Het is het spreken van de Slang, de Draak, het is de slangen-filosofie die in dienst treedt van de almachtswellust-staat. Slangen-filosofie inderdaad; evenals de slang listig, sissend en geslepen, verleidelijk. We denken hierbij in de nieuwe tijd, aan al die populaire wijsgerige propaganda, waarbij de stelsels van de ongelooferhanten zelf, in volkstaal en begrippen worden gepropageerd; met een zogenaamde eenheids-religie, waarbij alle principie en verschil wordt omgesmolten tot een vage godsdienst van devoot klinkende algemeenheden.

Het kenmerk van deze slangen-filosofie is, dat ze van geen bijzondere openbaring horen wil. Materialisme en naturalisme gaan hand aan hand. Ongeloof in zijn hoogste ontplooiing zien we telkens weer omslaan in een verkapte religie. Ongeloof maakt altijd plaats voor bijgeloof.

De 19e eeuw des ongelooft maakte plaats voor de 20e des bijgeloofs. Want de mens kan met al zijn materialisme en naturalisme toch niet alle raadselen in natuur en geschiedenis ontcijferen; telkens stoten we in de filosofische beschouwingen, in de praktijk des levens, onze voeten aan stenen des aanstoots. We bereiken welhaast de grenzen van ons weten, kennen en kunnen; en dan?

Dan belijdt hij toch weer: ignorabimus, wij zullen het niet weten en kennen, er zijn grenzen! En dan? Als dan God boven ons is "afgeschaf", dan gaat hij van ongelooft tot bijgeloof, dan gaat Saul in de duisteren nacht naar de profetes te Endor!

Nooit zijn er zoveel tempels en tempeltjes van het bijgeloof opgericht dan heden ten dage. Spiritisme, occulte machten, theosofische speculaties, en al wat dies meer zij, zijn de aangebeden beelden van het Beest. Temidden van zijn "Godloze" wereld voelt deze moderne mens een wereld van raadselen en smart in zijn binnenste aan het woord komen, die hem bedreigt tot krankzinnig wordens toe.

De stof roept weer om de geest, en is dan de Heilige Geest buiten geworpen, dan roept men de onheilige geesten op. De duivelen zullen de plaats innemen van de God des hemels.

De revolutie (als stelsel verstaan) is de religie van het ongeloof; en dit slaat om in de praktijk des bijgeloofs, de namaak-religie. Nog scherper vertoont dit beestenbeeld zijn vormen in wat in Duitsland voor enkele jaren genoemd is: Dessesits Religion. Laat u door dezen naam niet afschrikken. Het is een vertoning, een openbaring van het Beest uit de aarde.

Men bedoelt er mede, dat we voor religie en religieus bedrijf, ons niet behoeven te begeven tot bovennatuurlijke sferen, maar dat alles wat hier beneden is, en waaraan we ons met ziel en lichaam wijden, de plaats kan en moet innemen van wat we vroeger als waren godsdienst vereerden.

Zo wordt dan zelfs wetenschap en kunst, sport en liefde enz., tot een godsdienst verklaard en gehuldigd; de zinnelijkheid zelfs niet uitgezonderd. Het is in volle omvang het Beest uit de aarde, hetwelk voor dat uit de afgrond plaats gaat bereiden. Het zij nu reeds gezegd: men verklaart bij het Beest uit de aarde dat men nog iets hogers wil inleggen in hetgeen op zichzelf laag is; maar bij het Beest uit de afgrond zullen we kloekbrutaal, fanatiek-gedecideerd, de zonde zelf eren, omdat ze zonde is.

Dat is het echte onverbloemd duivelse, niet de zonde eren omdat men vermeent dat ze een goed zou zijn, maar het zal zijn de zonde welbewust verheerlijken, omdat ze zondig is.

Dan wordt men den duivel gelijkvormig.

2. DE VERCHRISTELIJKTE HUMANIST.

Bij zulk een wereldbeschouwing, onder zodanige gesteldheid van de invloed van het Beest, zal de mens, uit den aard der zaak, een plaats gaan innemen, of liever zichzelf toe-eigenen, die hem niet toekomt, die niet overeenkomstig zijn aard en wezen is, en die hem topzwaar doet worden en in het eind rijp maakt voor den ondergang.

In één woord : De mens wordt in het middelpunt geplaatst, en niet God. De mens zou niet zijn schepsel en beeld Gods, maar product van eeuwen lange stofontwikkeling. Hij is dus niet van Boven maar uit de aarde, en staat in het einde in zelf verbeeldende zelfbewustheid in het middelpunt aller dingen als een God.

Hij is niet geschapen en dus ook niet gevallen. Hij zou product zijn van evolutie.

Dat wil zeggen, de stof, de eeuwige stof zou uit de in haar inwonende kracht zichzelf eeuwig ontwikkelen en alles uit zich voortbewegen; een in haar inwonende godheid als het ware is eeuwig bezig zichzelf gestalte te geven in het schepselen-dom, en als hoogste en belangrijkste knop, op die stengel der ontwikkeling der evolutie, zou dan de mens zoals wij die nu kennen zijn uitgetreden uit de geheimenis-volle ontwikkelingskracht van de stof.

Wilt ge nog spreken van iets goddelijks van een God, dan is het de mens. Een eeuwig wordende God, die in den mens zichzelf bewust wordt. Zulk een mens heeft dus geen God of wetgever boven zich, hij heeft geen bovennatuurlijken godsdienst, geen zedenwet met eeuwig blijvende binding is hem bekend.

God, godsdienst moraal (zedewet) enz., het is alles in wording en in oer-wording; al naar de mens is, is zijn god, zijn godsdienst, zijn zedenleer, zijn maatstaf van alles, niets is absoluut en vast; alles is van steeds wisselende gestalte en inhoud. Alles wisselt met de loop der eeuwen en met den stand van de ontwikkeling van den mens. God, recht, zedelijk enz., is dus datgene wat menselijk is.

En wat is dan echt menselijk ? Dat wordt dan uitgemaakt door de mens d.w.z. door het loutere geval zelf, dat de mens in een of ander tijdstip zo en zo is. Vandaar dat wat heden goed, morgen slecht geheten kan worden; deugd en ondeugd wisselen stuivertje (mevr. Roland Holst). De mens, die door de mens louter door de mens, mens is; en daarom goed.

Dit is het uitgangspunt van wat men noemt: humanisme. Men kan nu wel schermen met b.v.: wat toch echt menselijk is, is goed. Ja wel, maar wie maakt daarbij dan uit, wat echt menselijk is; echt weet ge? Als God bepaalt wat de mens zal zijn, ja dan is die stelling niet onaannemelijk, maar zodra deze factor wordt uitgezonderd, dan zegt die stelling niet veel. Een hogere maatstaf van eeuwigheidswaarde is weg. En wat ziet men nu ?

Dat het beest Lams hoornen heeft. Dat wil hier zeggen: dat men het menselijke, het zogenaamde echte, nu vereenzelvigd met het christelijke. Dan is men toch klaar ! Wat menselijk is, is christelijk; christelijke en maatschappelijke deugden zouden één zijn. Christelijk of liever "oer-christelijk" humanisme. Wat praat men toch van we moeten christelijk zijn, we hebben nodig christelijke staatkunde, christelijke wetenschap, christelijk onderwijs enz. enz., wat praat men toch! Is wat menselijk is, niet daarom tevens christelijk?

Wees humanist, en ge zijt christelijk meteen. Edoch, men maakt dan eerst van Christus zelf ook een humanist; en dan kan men op Zijn naam gemakkelijk voort redeneren. Een zogenaamd verchristelijkt humanisme is gebouwd op een ont-christelijke Christus.

Het is alweer de mens die uitmaakt niet slechts wie en wat God is, maar nu ook wat Christus is.

Het is alles ongegrond, zonder objectieve voorwerpelijke maatstaf; de mens, de rede, de wil, of ook het gevoel is bron en maatstaf van alle kennen en van alle praktijk geworden. En als uit eeuwige ontwikkeling, evolutie voortgesproten, moet dit alles dan consequent nu nog in evolutie zijn, en verliest het alle waarde; en is het morgen weer gedoemd om plaats te maken voor iets anders.

Om het gevaarvolle, het slangachtige en dies antigoddelijke een weinig te ontmaskeren, zullen we op de drie grote grondstenen wijzen waarop het humanisme is gebouwd en waarin het zich in wezen als een tegenstelling van het ware christendom en van de zuivere christelijke religie openbaart.

Het is uitermate gevaarlijk; want het lijkt zo vaak christelijk ; het spreekt de woorden van de valse profeet, die voor het Beest propaganda maakt. Humanisme is de slangen-filosofie (listig, verleidelijk) welke dienst moet doen, om de ware religie te ondermijnen.

Laat ons deze drie hoofdzaken aanwijzen tot nadere oriëntering.

1. Dit humanisme spreekt nog wel van een God, maar het is niet die des Bijbels, de Drieënige God, die zich in Zijn woord heeft geopenbaard; let maar op de benamingen, die er vaak voor gebezigd worden. Dan heet het, de Alwil, de Alkracht, de Voorzienighied, de natuur, enz. enz. Maar dat is bij het humanisme iets anders, dan de Drieënige levende God: Vader, Zoon en Heilige Geest, die zich in Jezus Christus heeft geopenbaard als onze Vader die in de Hemelen is. Dat is bij dit humanisme geen zelfstandige godheid, onderscheiden van het schepsel; maar een in de stof verborgen inwonende, sluimerende mystieke X die dan van lieverlee zou komen tot zichzelf, zich bewust wordende in de gestalte die het zich zou geven, in de gestaltewording der dingen. Het is geen levende God; geen Zijnde, geen Jehova, de Ik-zal-zijn.

En als men nog zou willen gewagen van een godheid onderscheiden van de wereld, de schepping, dan is het bij dit humanisme, een God die niet in de Borg Christus de wereld met zichzelf verzoend heeft.

Zonde is eigenlijk maar een gebrekkigheid, een onvolmaaktheid in de dingen, en vraagt zeker niet om een offer tot verzoening; het is een vrij "goedmoedige", haast zou ik zeggen, onbeduidende God, die van zulk humanisme.

2. Spreekt men nog van Christus, het is dan niet de van God geschonken Borg voor de zonde. Christus is dan de eerste christen, de stichter van den Christelijke godsdienst, een zedenleraar, of aantrekkelijke dweper, een voorbeeld ter navolging; naast Buddha, Zoroaster, en andere heidense godsdienstfiguren te plaatsen, maar Hij is niet de Borg. Op dit punt moet ge al die christelijk getinte leer en al dat zogenaamde christelijke gebaar onzer huidige humanisten maar eens toetsen.

Dan zal welhaast blijken dat er een onoverbrugbare kloof ligt tussen hen en ons. Dit is het fijne, blijvende, alles afdoende punt van toetsing. Het gaat die humanisten net als Felix, bij diens ontmoeting met Paulus. Ze willen niet horen van Gods wrekende gerechtigheid, niet van hun bijzondere zonden, en van hun zondigen aard, noch van het toekomstige oordeel, en evenmin daarom van het geloof in een Christus die aan God voldoening moet brengen, om ons met God te verzoenen.

Dan wordt het al zeer spoedig : voor ditmaal ga heen, als ik gelegener tijd zal bekomen hebben, zal ik u weder horen. Maar laten wij dan de rollen liever omkeren; en als dit hedendaagse humanisme tot ons komt, om in naam van het Beest en deszelfs beeld, met slangentaal ons toe te spreken, laten wij dan antwoorden: voor ditmaal ga gij heen, en wij willen u nooit meer horen.

3. Dit humanisme gewaagt nog wel van een nieuwe mens, maar zonder de wedergeboorte door de Heiligen Geest. Een nieuwe, men spreekt nog liever van de moderne mens; het is geen nieuwe mens n.l. door vernieuwing van binnen uit, door het wonder der wedergeboorte; maar de moderne mens; dat is een mens die nieuw heet als product van zijn nieuwe tijd; dit is wat anders dan nieuw door inwendige Geestes wederbaring. Zulk een nieuwe, moderne mens kan morgen weer verouderd heten; om zich bij vernieuwing te schikken naar het nog weer nieuwere in de "stof-evolutie".

De Heilige Geest wordt in Zijn wondere almachtige werking geloochend en overbodig geacht. Zo is humanisme een godsdienst zonder de levende God; een christendom zonder de Christus der Schriften, en een moderne mensheid zonder de vernieuwing des harten door de Heiligen Geest.

In het diepst der zaak is zulk humanisme in dienst niet van het Lam, maar van het Beest. Tekenen en wonderen zal dit Beest verrichten; maar men kent niet God de Vader door Christus Jezus. En dit is toch eerst het eeuwige leven. Hoe schone en verleidelijke vormen het humanisme ook kunne aannemen, de mens behoudt van nature een beestenhart. En eerst dan, als hij als stof met beest-en-al in het heiligdom ingaat, om daar God de Soevereine te ontmoeten, eerst dan zal hij straks de ware gelijkenis van het Lam vertonen.

Van dit tweede Beest wordt nu iets zeer bijzonders opgetekend. Zijn naam wordt in een getal vernoemd; het is een getal eens mensen, en zijn getal is 666 (vs. 18).

Aan de overwinnaars van dit beest wordt een speciale heerlijkheid en zaligheid in uitzicht gesteld. Zij zullen staan aan de glazen zee, en zingen het lied van Mozes en het Lam. Er is over dit getal van het Beest 666 al heel wat gepeinsd, gefilosofeerd en geschreven. We zullen de lezer de verschillende opvattingen sparen. Dit staat wel vast, dat we hier te doen hebben met Oosterse getallen-symboliek; d.w.z. dat men een of ander karakter in een getal uitdrukt. Zo werd meermalen iemands naam in een getal vernoemd; met name als men aan zo iemand een bijzonder karakter toekende. Nu kenden de ouden geen cijferschrift, en werden de letters gebruikt om een getal weer te geven. Nu is het merkwaardig, dat als de naam Keizer (Caesar), Nero met Hebreeuwse letters werd geschreven; (de Openbaring is oorspronkelijk ook in het Hebreeuws geschreven), men dan bij optelling van de getalwaarde dier letters als uitkomst 666 kreeg. Men zou dus kunnen zeggen 666 is de verbloemde naam voor Nero. Begrijpelijk als men aanneemt, dat Nero toen nog vers in de herinnering lag.

Verklaar het gebruik van dit letterschrift echter niet (slechts) uit voorzorg; maar verklaar het met name, als zinnebeeldigheid, omdat Johannes er een karakter, dat van blijvende aard zou zijn, mee wilde voor oog tekenen. Hij zegt toch zelf: hier is de wijsheid, die het verstand heeft betekene het getal van het Beest; want het is het getal eens mensen, een getal dat een mens voorstelt, maar tevens het is het getal hetwelk de mens in zijn slechte menselijkheid voorstelt; het getal van den mens der zelfverlossing, die de mens door de mens verlossen wil.

Men heeft voorts uit dat getal willen halen de naam van dn Paus, van Napoleon, van de Antichrist, van het Bolsjewisme, van Hitler, van het Gnosticisme enz. Zonder meer al te gaar fantastische uitlegkunde. Neen naar de methode en manier van de Openbaring schrijft Johannes naar aanleiding van en in aansluiting aan een bekende persoon, figuur of gebeurtenis; om dan vandaar uit de ganse geschiedenis, met name van de strijd der eeuwen tegen Jezus kerk te karakteriseren.

De Nero-idee herhaalt zich in al geraffineerder vorm. Op de brute staats-alvergoding volgt, zonder dit eerste prijs te geven, de verfijnder (of grover) manier van een materialistische wereldbeschouwing met een godsdienstigen inslag zelfs, gelijk we boven hebben uiteengezet.

En dit wordt als een de wereld stempelend karakter nu in getalwaarde uitgedrukt; de "herrezene" en verder ontplooiende Nero. Dan wordt tevens in dit 666 de idee vertolkt van den mens als mens, die opstreeft maar God niet bereikt, alles naar de idee van 6. Dit 6 wordt dan het grondgetal van een vermenigvuldigende optelsom, aldus: 6; plus 10x6; nog eens plus 10x10x6; dit maakt te samen 666.

Hierbij komt het dan aan op de vraag: wat is de wijsheidszin welke ligt in het getal 6?

Om 6 te verklaren moet ons helder zijn wat 7 betekent.

Het is als bekend te onderstellen, dat 7 met name in de Schrift aanduidt de goddelijke volheid, het is het getal van den Sabbath; van wat vol is doordien God het vervult, dat heet 7.

Nu is 6 echter één beneden 7; het is dus het opstrevende hoogste wat bereikbaar is zonder aan 7 toe te komen; daarom is 6 het getal van de mens; van die mens die tracht aan God toe te komen, maar het niet

haalt; die zichzelf opwerkt tot een hoogtepunt dat mogelijk bewondering afdwingt, maar 7, het ware van God vervulde niet haalt.

Zes is dus het getal hetwelk ons den mens voorstelt, zoals hij buiten het verloren Paradijs omzwerft en nu bij gemis van God de aarde alzijdig oproept tot vervanging van God, de aarde met al wat zij daartoe op elk gebied kan bieden, om, zonder buiten en beneden God, te trachten God te vervangen.

Het is de surrogaat-mens. In 7 bereikt de mens zijn eigenlijke bestemming de Sabbaths volheid en vreugde in God; de mens der zonde kan nog veel, hij is een reus door zijn cultuur, zie Lamech (Gen. 4). Maar hij is niet bevredigd, hij haalt den Sabbath niet.

Eén blijft hij er beneden, het is het getal van de mens in zijn zelfverlossingspogingen; in zijn hoge voornaamheid maar met een tekort, hetwelk duizend werelden niet kunnen aanvullen; God alleen zou het kunnen, maar deze heeft hij uitgeworpen.

Alzo wordt zes de mens van de teleurstelling tevens, van de onvoldaanheid, van de droefheid der wereld, van in het eind pessimisme, dood en ondergang, geen Sabbath, maar eeuwige onrust.

Slechts wedergeboorte uit water en Geest kan tot 7 brengen, en waar de mens daaraan vijandig blijkt, zien we nu iets gebeuren hetwelk 6 verdiept en vermeerderd, uitbreidt en vermenigvuldigt, maar altijd aan de idee 6 getrouw. Namelijk nu gaat hij voort om in 6 al sterker te worden, om in 6 te groeien en uit te breiden, door zijn pogingen nog geweldiger te maken door met Beestgeweld zich te werpen op de cultuur; hij wordt in dit proces van evolutie der zelfverlossing:

Half verdierlijkt door beschaving,
Schier onkenbaar door cultuur.

Zes wordt nu vermeerderd met 10x6, ja eindelijk met 10x10x6; dit geeft als uitkomst zagen wij 666.

Dit wordt dan de zich uitlevende mens; de mens in zijn lelijkste prachtigheid en in zijn prachtigste lelijkheid. Ge kunt hem zien rondwandelen tussen de prachtpaleizen zijner cultuur in het Rome van Johannes dagen; ge kunt hem niet minder zien ronddwalen te midden van de straten van Parijs en Berlijn, van Londen en New-York, omgeven van de pestwalm der zonde, welke opstijgt uit de vergulde tempels der cultuurzonde en moderne ongerechtigheid. Het is de zich uitlevende mens, die aan het stof, aan de aarde, aan de zinnelijkheid, aan al het werk zijner handen zijn wierook ten offer brengt.

Naar de idee, de wezensgedachte welke aan dit getal 666 ten grondslag ligt, is deze mens niet maar deze of gene verschenen en weer verdrevene persoon, maar veeleer de mens die in al zulke mensen zich openbaart; het is de Übermensch, naar wereldlijke en religieuze kant beschouwt.

De Romeinse Keizers, Pausdom, volksmenners, valse wijsbegeerte en de Revolutie, kapitalisme, fascisme Nationaal-Socialisme, Communisme, Bolsjewisme enz. enz. het is alles element in en van dit 666. Dit 666 zien we heden ten dage al meer belichaamd in het moderne staten- en volksleven; het is de "wedergekeerde" Nero, uit de aarde opgedoemd. Gods soevereiniteit is gelochend, een vals genaamde democratie (wel te onderscheiden van ene die naar Gods Woord mocht zijn) gehuldigd; de overheid is dan niet langer Gods dienaar; de staat houdt op te zijn een instituut van het recht.

Gouddorst, machtswellust, landverovering, imperialisme, stofvergoding en najaging van zingenot en zedeloosheid, verwilderde sport, oneerlijke concurrentie, zwarte handel enz. enz.: het is alles de belichaming van 666, en reeds de voorloper van het derde Beest, dat uit de afgrond.

Gouddorst, luiheid, brooddronkenheid zijn de drie bacillen; weinig werken, goed geld op zak en "de Beest" uithangen. Bioscoop, danszaal, caberet en al diergelijke salons van de Satan zijn de geliefde verblijfplaatsen van het zinnelijke en op sensatie beluste zedeloze geslacht onzer eeuw.

De sportmanie plus de daarmee gepaard gaande zedenverruwing, militaristische hartstocht is de infectie, waarmee onze rijpere jeugd is besmet.

De drie zessen: ten hoogste groot en toch beneden God; de mens als een virtuoos, een genie en een ceremoniemeester; maar (dit alles) der zonde:

1. Een virtuoos.

Macht en kennis, de twee hoornen. Die mens, hij kan doden, op grootse manieren doden; maar niet scheppen, zo is hij één beneden God. Men sprak tot dusver van de zeven wonderen der wereld; de

piramiden van Egypte, de tempel van Diana, enz; wij kennen ze, maar voeg er thans nog een zevende wonder bij; niet het wonder van bouwcultuur ; maar van de vernieling, van de geniale vernieling; dat is het nieuwe wonder dat het Beest met zijn vuur van boven afdalende (vs. 13) doet aanschouwen; begeef u slechts naar buiten, en ge wandelt tussen de puinhopen van 666. Maar hoe hij kan vernielen en doden, hij kan niet scheppen; hij blijft één beneden 7.

2. Een genie.

Hij kan uitvinden tot zijn atoombom toe; maar hij kan niet herscheppen. Dat is alleen in "zeven" te bereiken. Hier is de grens, o mens van "zes". Ge mocht u verbeelden als God te zijn, God zelf alleen blijft God. De wonderen van Satan mogen de wereld verbazen, alle vlees zal achter het Beest aanwandelen en het zelve aanbidden, maar het grote wonder der vernieuwing des harten, en de herschepping van hemel en aarde doet het Beest ons niet aanschouwen.

3. De ceremoniemeester.

Hierbij bedoelen wij den mens van het festijn; het feestnummer no. 666 is verschenen, reeds in de dagen van Johannes. De leuze, het volksheimwee uit het oude Rome is ons niet onbekend: geef ons brood en spelen. Het klinkt ons alle eeuwen door in de oren, en naarmate een eeuw meer in het teken van dit 666 staat, zal deze leuze onze (reine) oren kwetsen. Steek uw hoofd maar even uit het venster, en ge hoort onze straten er van overschreeuwd. Feest en nog eens feest, is de roep. Het is letterlijk een ziekte geworden, men schijnt te willen leven om te feesten, te pas of te onpas, vooral te onpas.

En wat nu het fatale is? Dat het feesten is geworden om te feesten. Het is zinloos geworden, en de "feestliederen" welke daarbij op klinken geven er luide getuigenis van. Bij een vaderlandse gebeurtenis, op een nationaln feestdag b.v. weergalmt de lucht, neen nu juist niet zo heel van ware vaderlandse liederen, nog minder van psalmen God tot glorie; maar veel meer, overtreffend veel meer, van kermisliedjes en dansmuziek, het schone Wilhelmus b.v. ja, het wordt nog gehoord, maar hoog er boven uit is het altijd maar door: hela, hola, en de moed er maar ingehouden. We kennen het. Arme mens van zes. En op zodanige festiviteit volgt de "haarpijn nà den roes". Het wereldzang-geschreeuw slaat om in pessimisme, de zwijmelkelk geledigd, wordt straks brakend en vloekend weggeslingerd.

Geen wonder; al zulk gefeest is eigenlijk zelf reeds een uiting van zijn innerlijke verborgene ledigheid; men draagt een wereld van smart in zijn boezem, en tracht dit nu goed te maken door het festijn des vleses en der zinnelijkheid. Is het wonder, dat men welhaast zich verkermt in het: het leven heeft geen zin; men zal de dood zoeken en die niet vinden.

De virtuoos, het genie, de ceremoniemeester, maar hij blijft 1 beneden 7; hij komt niet tot de Sabbath (7); de rust wordt niet gevonden; het vredeerijk daagt niet op.

De schildering dezer dingen vinden we in Rom. 1 en 2 reeds zo treffend. Vergelijk dit eens met de Openbaring. Paulus leverde een bijdrage (Rom. 1 en 2) als een lichtstraal over de Openbaring, over dit gedeelte. Johannes ontleende zijn tekening met al haar perspectief aan wat Paulus zo meedogenloos treffend heeft te boek gesteld.

Het Beest wordt alzo nooit koning van het vredeerijk. Als men nog van zoiets als vrede zal gewagen, is het niet veel anders dan een negatief begrip niet-oorlog; maar positieve vrede kent men niet; God is er uit. Vandaar dat het probleem van de oorlog wordt vervangen door dat van de vrede; oorlogswee gevolgd door vredes-ellende. De zelfverlossing des mensen wordt zelve een roep om verlossing. "Verlos ons van onze verlossers" werd reeds een gepubliceerde bede. Hij gevoelt zich helle-diep ellendig in den- oorlog, en vervolgens radeloos ongelukkig in zijn "vrede".

Zes is en blijft geen zeven. En dat is ook geen wonder.

Goed doorgedacht moet de mens van 6 dit toch zelf inzien krachtens zijn eigen stelsel. We zullen horen. Krachtens eigen ongeloofsstelsel, ja, want wie nu maar consequent doordenkt, zal verstaan dat het ongeloof geen grond bezit voor uitzicht op den toekomstige Sabbathsvrede.

De wereldgeschiedenis moet daar blijven verlopen in eindeloze stofontwikkeling zonder ooit het paradijs van vrede en geluk, (hoezeer ook door het ongeloof beloofd) te zullen bereiken. Het humanistisch ongeloof de evolutieleer beweert wel, dat het "langs lijnen van geleidelijkheid" gaat naar het "paradijs", maar het stelsel zelf verbiedt zulk een voorstelling van zaken.

Immers, geen schepper en schepping, alleen stof en niets dan stof is hetgeen bestaat van alle eeuwigheid af. "Af" maar dit woord is ook al verkeerd; wie zegt van alle eeuwigheid "af" stelt heimelijk al een

uitgangspunt, een beginmoment, en dat zou er juist niet zijn bij eeuwige stof. Dus moet men eigenlijk zeggen: de stof is eeuwig, bestaat in eeuwigheidsduur, maar dat sluit dan juist alle tijd en tijdsindeling uit. Dan is er geen verleden of toekomst, dan is in dit begrip eeuwigheid "toekomst" al opgenomen.

Is alles eeuwig, dan heeft het om zo te zeggen ook al eeuwig de tijd, de gelegenheid gehad, om er uit te laten voortkomen wat maar denkbaar en mogelijk ware.

Zegt men b.v.: over een miljoen jaren zal alles zich hebben ontwikkeld tot een paradijs, welaan dan zitten die miljoen jaren ook reeds in dat begrip eeuwig in: alles heeft over een ruimte van eeuwig reeds gelegenheid kunnen hebben om zulk een paradijs te doen verschijnen, is dit dan heden nog niet gebeurd, dan is daarmee tevens gezegd, dat het morgen ook niet zal geschieden.

Eeuwig sluit tijd en ruimte buiten; hoe zou er dan van ontwikkeling sprake kunnen zijn, hoe van een nog op de komst zijnde paradijs! Alles blijft dan, zoals het is; verleden en toekomst liggen al in het eeuwig heden in. Hier loopt de ongeloofsbelofte vast.

Nog iets. Er zijn in dat heden nu eenmaal onaangename, kwade dingen. Vanwaar is dat kwade? Zegt men, het is eenmaal in deze schepping ontstaan, dan krijgt men op een andere manier toch weer de leer van val enz. Daarenboven, hoe is dat mogelijk, dat eeuwige stof eens op zekere keer van goed kwaad werd? En dan wel stof, die eeuwig in ontwikkeling zou zijn.

Of zegt men soms: neen die stof zelve was nog nimmer volmaakt, en moet nu door ontwikkeling dit worden, dan krijgen we dezelfde bezwaren; n.l. hoe is dit mogelijk? Als de stof er eeuwig zou zijn, dan blijft er geen "ruimte" over, om van onvolmaakt te gaan tot volmaking. Was die stof zelve eeuwig onvolmaakt dan blijft ze dat ook; eeuwig toch is eeuwig.

Dan rest niet anders dan om aan te nemen dat het zogenaamde kwade een soort eigenschap is, aan de natuur zelve der stof eigen. Dan behoort m.a.w. het kwade tot het wezen der zonde.

En wat tot het wezen van iets behoort, dat kan er nooit van afgedacht worden, of de dingen zelf moeten vervallen, m.a.w. het kwade, de ellende in dit leven kan alleen dan verdwijnen, als dat leven, die dingen, dat zijnde zelf wegvalt; dat zou betekenen, opheffing van het kwade kan alleen gedacht worden, als alles opgeheven wordt. De verlossing zou eerst aanvangen met de opheffing van het zijnde. Maar daar zou niemand iets aan hebben; zo'n iemand was er dan evenmin meer.

Zo zien we waar de ongeloofsleer op uit loopt. Het is alles een grote innerlijke tegenstrijdigheid.

Ook hier zou men kunnen zeggen, God vangt de wijzen in hun arglistigheid.

3. DE INQUISITORISCHE FANATIST.

Deze derde eigenschap van het Beest, vloeit weder voort uit al het andere.

Het Beest kan niet zonder uitoefening van de inquisitie, er zal geloofsvervolging komen. Waarom?

Omdat het Beest opkomt en leeft uit de ongeloofsbeginzelen, zijn inzet en strijd is tegen God en Zijn Christus, dies zijn allen die voor God en Christus zijn een voorwerp van zijn fanatistische woede.

Niets maakt fanatieker en fataler, dan een religieuze aangelegenheid; want dit raakt de kern van ons wezen. Wat met de religie in verband staat beheerst ons gehele bestaan; laat geen overleg of overeenkomst toe. Hier is geen neutraliteit mogelijk; omdat God de absolute is.

Zo ontketent religie zelfs oorlogen. Dat is geen aanklacht tegen, geen minus voor de religie. Veeleer een plus. Het bewijst hare buitengewone voornaamheid, haar centrale al beheersende plaats in het leven.

Is zij een werkelijkheid met zin en waarde, dan behoort zij alles ten spijt te worden gehandhaafd en erkend; is zij zulks niet, dan is haar aanwezigheid een steen des aanstoets, dan behoort ze niet en nergens geduld te worden. En waar nu het Beest haar werkelijkheid en waarde haar bestaansrecht te enenmale ontkent, zo kan het niet anders, of het moet de heiligen krijg aandoen.

Er is geen dieper en omvangrijker conflict denkbaar dan dat tussen 6 en 7; tussen de humanisten, materialisten, en het leven uit en door en tot God. Waar nu Satan aan God het zeggingschap ontzegt (zie het eerste Beest) daar is het gevolg dat hij zijn zogenaamde zeggingschap er voor in de plaats wil doen treden. Niet God, maar hij zal de absolute zijn, daarom, de alleen albeheerser, de fanaticus die boycot en uitsluit, al wat zijn naam en getal niet draagt, wat uit 7 leeft.

En het maakt dat het aan allen, kleinen en groten, en rijken en armen, en vrijen en dienstknechten, een merkteken geeft aan hunne rechterhand of aan hunne voorhoofden.

In bedrijf (hand) en denken (voorhoofd), wil en verstand moet aan dit Beest en Satan hulde uitkomen, of de samenleving, de levenspositie de economische positie wordt u onmogelijk gemaakt "en dat niemand mag kopen of verkopen dan die het merkteken heeft of de naam van het Beest, of het getal zijns naams". Tegenover het zegel des Heiligen Geestes, en de naam des Vaders aan de voorhoofden der heiligen, is hier een Satansteken. We kunnen het soms letterlijk zien vervuld.

Als een fanaticus zal dat Beest optreden. Een fanaticus, die niet toegeeft; die geniepig optreedt, die tot de uiterste consequenties toe zijn stelsel wil toepassen. De leugen zal niet toelaten dat godsdienst moet beschouwd worden. als privaatzak. Altijd loopt het uit op inquisitie. Ten deze behoeft de materialistische "religie" aan het Jezuïtisme niets te verwijten, zijn "materie" is hem heilig geworden; de inquisitie, de geloofsvervolgung is er openbaring en vrucht van. Het materialisme, het socialisme enz. is ook een godsdienst, het eist de mens op geheel en naar alle zijden, maar het is een fanatisme aan den verkeerden kant. Het is geen wonder dat b.v. Hitler telkens in zijn brullende redevoeringen gewaagde van zijn "fanatieke functionering."

Het was een christendenker die eens de volgende merkwaardige woorden neerschreef: dat een afwijking in de godsdienst leidt tot een ombuiging in het staatsrecht en uitloopt op de valbijl. Het is in drie namen ten voeten uit te illustreren: Pelagius, Rousseau, Robespierre. Pelagius en heel zijn school proclameerde de vrije wil van de mens. Dan kwam er consequent doorgeredeneerd een terrein vrij waarop God niet absoluut te zeggen had; dit leidde tot het (Engelse) Deïsme; God houdt zich buiten deze wereld. En dit Deïsme voerde uiteraard tot een staatsleer waarin de mens en zijn zogenaamde rechten het een en het al worden. De staat een schepping van de vrijen wil van het individu, het werd het contrat social van Rousseau, een grondvester der Franse Revolutie; en in die revolutie liet straks Robespierre de valbijl werken.

Al die redeneringen en leuzen van vrijheid van godsdienst, enz. geven niet de minste waarborg, zolang de beginselen die van 666 blijven. Dat zulk een dwang en boycot niet uitblijven is bekend en staat vast. Dat is echter niet de hoofdzaak. Hoofdzaak hier is, dat ge helder zult inzien, hoe dit alles uitvloeisel is van de "geest" d.i. van de weldoordachte zelfbewuste beginselen van het Beest.

En aan hetzelfde werd (macht) gegeven om het beeld van het Beest een geest te geven, opdat het beeld van het Beest ook zou spreken, en maken dat allen die het beeld van het Beest niet zouden aanbidden zouden gedood worden (vs. 15).

Geest ontving het Beest opdat het beeld zou spreken. Opdat, ja juist opdat; hier is welbewuste doelstelling. Het is geen toevaligheid.

De duivel gelooft in zijn leugen, en daarom eist hij het bloed der heiligen zonder onderscheid kleinen en groten; de maatstaf naar de fysieke gesteldheid, de gewone natuurlijke onderscheiding, van uit de lichamelijke gestalte. Rijken en armen naar de socialen maatstaf, van al of niet welstand. Vrijen en dienstknechten de meer politieke verhouding, binnen het raam van de staat.

Zonder pardon, fanatiek, meedogenloos is de inquisitie van het staatscleralisme, van de religie des ongeloofts. Dat wordt nog eenmaal een benauwde tijd voor het volk van 7; dat is Jakob.

Temidden van al deze verschrikkingen zal er toch een volk zijn van 7. Hun oorsprong ligt niet in het stof, niet uit de aarde zijn ze voortgekomen; het is een volk welks oorsprong in de hemel, in de eeuwigheid, in God ligt.

In ditzelfde hoofdstuk (13) toch wordt gesproken van namen in het Boek des Levens.

Dit zijn dus géén nummers. Zij hebben waarde, eeuwigheidswaarde.

Zij zijn de uitverkorenen Gods; en daarom van eeuwig waarde; kunnen ook nooit ten onder gaan. En als uit God geboren, uit Hem die alle "7" in zich besluit, zijn zij niet aangelegd op de stof, kunnen zij nooit achter het Beest aanwandelen.

De Sabbaths-idee ligt in hun ziel en wezen. Het Leven is hun deel geworden, daarom hun waarde, daarom zijn ze georiënteerd naar God; daarom kunnen zij in "6" geen verzadiging vinden en is het alleen in God en Zijn dienst, de Sabbathsruste des Levens Gods, dat zij zingen: Hier wordt de rust geschonken.

Zij zijn voortgekomen uit 7; kunnen daarom hier hun vaderland niet vinden; worden daarom gehoond en vervolgd door het Beest, en gaan de eeuwigen Sabbath tegemoet.

Wie zijn dit nu? Zijt ge er ook bijbehorende? Dat zijn zij, die wegens het "7", hetwelk God in de wedergeboorte in hun hart legt, grondig hebben leren kennen, dat zij van nature ook in "6" zijn. Maar toen het leven Gods hun ziel ging bevruchten, toen hebben zij zich in dat "6" niet meer kunnen thuis vinden,

toen ontstond dat toch zalige heimwee naar God, hetwelk een droefheid "naar" (dat is overeenkomstig) God baart. Let er wel op, neen ze zijn niet gaan verlangen naar God en Zijn gemeenschap omdat de materie, de wereld zo tegenviel, omdat "6" niet bevredigde, veeleer omgekeerd. Uit kracht van God te ontmoeten, van Godskennis, hebben zij in dat licht het jammerlijke, ontoereikende, ja walgelijke leren verstaan van al wat niet uit God is, en buiten God ligt; hun eigen hart in de eerste plaats.

Toen kwamen zij recht achter hun kwaal. Als God van Zijn leven iets in het hart uitstort en ervaren laat, dan kan de ronde wereld ons driekante hart niet (meer) vervullen. Dan wordt de kennis van "6" een doodservaring; dan komen er ontembare behoeften naar God.

Augustinus riep er van uit: mijn hart blijft onrustig in mij, totdat het ruste vindt o God aan Uw hart. Dan komt "6" tot rust in "7". Niet eer. En hoe geschiedt dat? Daartoe is allereerst nodig, dat er van Godszijde een weg geopend zij om tot "7" te kunnen komen. Dan horen wij het Eli Eli Lama Sabachthani uitroepen op de kruisheuvel. Hij die in dat "7" van eeuwigheid levende was, de gezegende Christus is toen, uit die Sabbathszaligheid in God, uitgeworpen in de verlatenheid van de donkere duisternis rondom; stervend hangende in de sfeer van "6" - Om al dat "6" te verslinden tot overwinning.

Toen lag de weg naar "7" weer open; opdat er een "Sabbathismus" (Hebr. 4:9) - een Sabbathsruste voor Gods uitverkorenen zou overblijven. Uit dat volkomen Borgwerk past de Heilige Geest nu de rust en de vrede toe. Dan worden de ten leven opgeschrevenen goed geleerd dat er in al hun "6", ook in hun vrome "6", geen leven, geen vrede, geen rust te vinden is.

Dan leren zij sterven aan de wet door de wet. De zesdaagse arbeidsweek loopt teneinde; d.i. zij leren het eeuwig tekort kennen van al hun zelfverlossings-pogingen. Ze komen aan een eind met al het hunne, de altaren waarop de offers van een vleeslijken godsdienst werden gebracht, willen niet meer branden; dan wordt het "sterven" om ten leven te gaan. Daar past de Heilige Geest dan "7" toe uit de Christus, en Hij leert hen in geloof rusten, als een Sabbathsrust, in dat werk van die Ene, die gaf wat aan al ons "6" ontbrak, dat werk van Hem dat al ons werken ook ons geestelijk materialisme doet ophouden en ook volkomen overbodig maakt. Een door de Vader toegerekende, een door de Heiligen Geest toegepaste, een door het geloof toegeëigende Christus doet het uur "der minne" aanbreken in de ziel; de eeuwige Sabbath vangt hier in dit leven aan.

Dan kan Assur ons niet behouden, en tot het werk onzer handen zal niet meer gezegd worden, gij zijt onze God, (Hosea 14 : 4). Dat volk moet dan de verdrukking in om God ; maar zij gaan er door met God; en zij komen er uit door God. Dezen zijn het die gekomen zijn uit de grote verdrukking, Openb. 7: 14. Zij komen er uit! Laat het Beest vrij woeden; zijn nederlaag staat te voren vast. Liever willen zij dan met al Gods volk smaadheid leiden, dan te genieten de rijkdommen van Egypte en der zonde.

Het is een ware doorreis door de woestijn. Van "6" tot "7" dat is iets! Zowel inwendig als uitwendig. Die uitleiding gaat door de Rode Zee heen, maar naar de stranden waar het lied gezongen wordt van eeuwige vreugde in God. Het hart vervuld; de ziel gered; het leven triumferende.

Zij die de overwinning hadden van het Beest, en van zijn beeld, en van zijn merkteken, en van het getal zijns naams, zij zullen staan aan de glazen zee en zullen zingen spelende op hun citers, het lied van Mozes en het lied van het Lam; (Openb. 15 : 2 en 3). Ja het zal een geweldige strijd worden in- en uitwendig, maar deze strijders worden de zangers aan de glazen zee.

Ach, mijn in de zonde vermoeide medereiziger naar een nimmer eindigende eeuwigheid, wordt toch eens de zonde moe. Mogelijk zijt gij die deze bladzijde leest wel een dier afgetobden, oververmoeiden, rusteloze pessimisten, die met een onbevredigd hart, tevergeefs in de materie verzadiging en ruste zoekt. Weet ge vanwaar dit is? Omdat ge nog achter het Beest aanwandelt; omdat ge nog in "6" verstrikt ligt. Ach roep dat overwinnende Lam eens te hulp. Geef het toch eens op, langer dat "beeld" te aanbidden, en tegen God de wapens op te nemen. Ge zult het toch eenmaal moeten verliezen; maar dan gaat ge niet de eeuwige rust tegemoet; dan gaat ge naar de duistere plaats, waar zij in smarten wee niet zullen rusten dag en nacht.

Nog roept de Heere u toe: uw dood is wel Mijn recht, maar Mijn lust is in uw leven, en in uw bekering tot Mij. Zo bekeer u dan tot Mij, waarom zoudt gij sterven.

Leg dan waar en eerlijk gemaakt de wapens aan Christus voeten neer; vrees niet, dat Hij u zal doden, neen Hij zal u toeroepen: allen gij die vermoeid en belast zijt, komt tot Mij, Ik zal u rust geven. Satan bedriegt, Christus is waar.

Wacht u er voor, u eerst te willen opknappen, verbeteren .enz. tot ge zogenaamd er behoorlijk genoeg uitziet, om tot Hem te komen. Neen, Hij wil, dat ge komt met de wonden en smarten, met het vuil en de ellende door het Beest u toegebracht, net zoals ge zijt; Hij is er op gesteld, dat Hij, Hij alleen en volkomen, u geneest. Gun Christus die eer, gun Hem het genot van uw zwarte ziel in Zijn bloed te reinigen.

Nooit is er iemand geweest, die dat geloofde, en die deze gang naar Christus ondernam, of hij heeft moeten getuigen: o, wat viel dat mee, wat was dat zalig, zo in Zijn doorboorde Borghanden te vallen. Wie de regimenten van het Beest verlaat, verliest waarlijk niet veel, dan alleen het eeuwig verderf.

En daarvoor in de plaats ontvangt men God en Zijn eeuwige gunst.

Het Beest zal benauwdheid over de aarde oproepen, ja dat wordt een zware tijd, als de grote boycot aanvangt van allen die het merkteken van het Beest niet hebben. Maar dan zal ook verheerlijkt worden, wie en wat het Lam is voor dat volk. Het Lam is ook de Leeuw uit Juda's stam. Hoe is dit op de woestijnreis aan oud-Israël gebleken. Wonderen van het Lam. In de grote boycot kan Hij manna uit den hemel doen regenen, en water uit den keisteen te voorschijn roepen. Hoe menigeen heeft dit al wel niet ervaren. Ook weer in de laatste verschrikkelijke jaren die over de wereld zijn gekomen.

En bepaalde Gods Raad somtijds, dat uitwendige redding moest uitblijven, dan zal Hij tonen een macht ter ondersteuning te kunnen geven, en een troost uit te kunnen storten in de benauwdheid, waardoor psalmen in de nacht geboren worden. Het is ons voorspeld medestrijders, de tijden worden voorshands niet beter en mooier. Wat grond zou men er ook voor kunnen aanwijzen? De Heilige Schrift leert ons te duidelijk, dat de ongerechtigheid vermenigvuldigd zal worden.

Op het Beest uit de Zee volgt het Beest met den valse profeet; en daarna zal nog een Beest uit den afgrond opklimmen. De oordelen zullen er gelijken tred mee houden.

Laten ze ons maar beschuldigen van pessimisten te zijn; de praktijk en de werkelijkheid zal wel leren wie gelijk heeft. Het is een kenmerk van het humanisme aller eeuwen, dat het niet gaarne hoort of spreekt van oordelen en gerichtten.

Geen wonder, men kan daar niet tegen, men heeft geen stavast, geen uithoudingsvermogen, ook zou het ons te zeer van ons voetstuk afwerpen. Maar de uitkomst is dan ook telkens fataal.

Wat is er terechtgekomen van al dat mooi klinkend geroep: nooit meer oorlog; bouw scholenen de gevangnissen zullen verminderen, recht voor allen; het wordt alles groter en schoner enz. enz. De leuze van "geestelijke en morele herbewapening" klinkt ons nog vers in de oren. En? Enkele maanden later stond de wereld in vuur en vlam. Heeft men sedert iets, ook maar iets geleerd?

Is ooit het humanistische evangelie anders dan op fiasco uitgelopen? Wat zeg ik? Hoe gedurfd, hoe meer dat humanisme zijn leuzen verhief en hoe meer het de volken verleidde, hoe ellendiger de reacties waren. Ook nu weer reeds in 1945. Een ziekelijke Beest-aanbidding, materialisme en humanisme wordt gehuldigd, maar het fiasco tekent zich alrede scherp af, als nog ingrijpender te zullen worden dan ooit te voren. Ik schrijf deze woorden neer in Oktober 1945.

En ach, waarheen mijn blik zich ook wendt, nergens is het anders, overal in Nederland, in Indië, in Europa, ja waar ter wereld niet? Overal is de spanning voelbaar, nieuwe uitbarstingstonelen; tastbaar, hoorbaar, zichtbaar; het kraakt aan alle zijden. Landgenoten vliegen elkaar al meer in de haren, de geest van Bolsjewisme en anarchie nu eerst goed vrij spel krijsende komt op revanche. De oorlog der staten staat gevolgd te worden door die der stranden; en wat wij reeds voor vele jaren hebben aangekondigd in geschrifte en tijdrede, dat een wereldoorlog doordavert van een wereldrevolutie op de komst is; ja staat, naar te vrezen is, reeds voor de deur. Men heeft met de nieuwe vondsten van wetenschap en techniek reeds doen verstaan dat het humanisme voorshands nog niet bij machte zal zijn ons door de stofaanbidding te brengen in het land der belofte.

En de ontzinde wereld? Zij zal het nog liever ten andermale, ten zoveelstemale doormaken, dan zich tot God bekeren. De Openbaring laat een droef refrein hooren, na nieuwe oordelen-schildering klinkt het telkens weer: en zij bekeerden zich niet. En hoe meer materialisme en humanisme, en alle godsverzaking des ongeloofs met fiasco geslagen wordt, hoe fataler en fanatieker men zich uit wraakrevanche werpen zal op de bruidskerk van Christus. In verfelde woede zal men dat volk te lijf gaan. Geen voedsel voor hen, geen woning, geen plaats voor het hol van hun voet, geen bestaansmogelijkheid, kopen noch verkopen zal hun gegund worden. En dwars door dit alles heen zal de machteloosheid van het Beest worden bewezen.

Want men kan Jezus ware Kerk verachten, honen, lasteren, vervolgen, maar men kan haar niet ten onder brengen. Waarom niet? Omdat hun namen geschreven staan in het Boek des Levens. Gingen zij ten onder, God ware ten onder gebracht. Het Boek des Levens. En dat leven rust in Hem die zelf het leven is. Daarom zalige troost en zalig vooruitzicht. Want het wondervolk, hetwelk, tegen alles in, het Beest niet volgt, vindt zijn oorsprong in de eeuwigheid, het is daar gedocumenteerd, verzekerd en gewaarborgd, geen zeegolven kunnen het overstromen, geen aarde-stof kan hetzelfde verstrikken.

Bang moge het worden hier; God is in al hun benauwdheden mede benauwd geweest; de aarde waaruit het Beest opkwam heeft het Lam in haar grafkuil eens besloten; maar opdat Hij dood en graf ten principaalste zou overwinnen; en de laatste over het stof zou opstaan (Job 19 : 20). Uitgeraasd en uitgewoed zinkt het Beest straks ter aarde neder. Maar de Bruidskerk zal den overwinnaar zegenen in haar jubelzang: Hij de Vorst der aard, is die hulde waard.

Dan is de aarde weer des Heeren. Zij zal vernieuwd te voorschijn treden; en geen Beest zal uit het stof in eeuwigheid meer verrijzen. Het volk van "7" gaat den Sabbath tegemoet, eeuwig vervuld met God.

Dit is een God boven ons als de transcendente God van hemel en aarde; de Andere van het stof; de Oppermajesteit; God, de Vader de almachtige de Bron des Levens. Een God voor ons, in het Lam dat geslacht is; tot een eeuwig verzoening: God de Zoon de Verlosser die het leven uit de dood gered heeft. Een God in ons: die ons door woont tot levensvervulling: God de Heilige Geest, die God zelf voert tot triomf in ons. God alles in allen. Het eeuwig zevengetal. De Sabbat die eenmaal in hemelzaligheid zal aanvangen, maar nooit meer eindigen zal.

HET BEEST UIT DE AFGROND

en het zal opkomen uit den afgrond

Openbaring 17 vers 8b

Het eerste Beest kwam uit de zee, de vergode staatsmacht; het tweede kwam uit de aarde, de vergoding van de materie; het derde komt op uit de afgrond, de vergoding van de duivel.

Het eerste doet ons zien, wat er gewordt uit de woelige mensheid (de zee) zonder de Christus te kennen; het tweede vertoont ons de namaak van de Christus; het derde zal ons de al schrikkelijkheid illustreren van het besliste zich keren tegen de Christus; ondanks de bekendheid met de Christus; het oude heidendom stelt in het licht hoever men komt zonder, het moderne heidendom hoever men wegzinkt ondanks de Christus.

Het zijn drie Beesten drie kenmerkende karakters van de geschiedenis der wereld des ongeloofs, na en naast elkaar. Toch kan men zeggen, dat in de moderne tijd dit derde Beest wel het meest van alle langs de wereldvlakte stuift en brult.

En het heeft daarbij iets hetwelk een bijzondere apartheid is, in onderscheiding van de andere Beesten; het is een Beest dat bereden wordt, er zit een vrouw op hetzelfde, een vrouw van de slechtste reputatie; een moeder maar in schande; moeder der hoererijen, en der gruwelen der aarde.

De geschiedenis staat in het teken van circulatie en spiraliteit. Dat wil zeggen het is een ronddraaiende gang van zaken (circulatie); eigenlijk gebeurt er nooit iets zuiver nieuws; het is altijd dezelfde geschiedenis in andere vorm, maar hetzelfde naar zijn diepste karakter en inhoud.

Het is als een draaimolen, het ding draait geweldig, wel komen telkens de paarden en leeuwen en zitbanken voorbij ons heensnellen, maar het zijn altijd weer dezelfde, en hoe geweldig de draaiing is, men komt geen duim vooruit.

Maar de geschiedenis is ook spiraliteit ; dat wil zeggen, het is een in omvang al groter wordende cirkel, het zijn de zelfde dingen, maar steeds al meer ingrijpender en al meer omvattender.

Oorlogen, opstanden, rampen, beroeringen, enz. enz. dit alles is er altijd geweest, maar naarmate de tijden zich rijpen voor Jezus toekomst, zullen al deze dingen in ongekende omvang, al meer alle leven stempelend, aan de orde komen.

Zo ook de openbaring der zonde, de volken zullen er dronken van worden; het derde Beest brengt door de vrouw op hetzelfde er de illustratie van. Dat wordt een felle tijd in het eind. Het wordt de schrikkelijke eindcrisis in de strijd der eeuwen tussen God en Satan om deze gevallen wereld.

Satan wil haar behouden, en God wil haar terug hebben.
Een strijd om de ziel van de mens.

Laten we in een viertal punten de hoofdzaken van dit derde Beest trachten elkaar voor oogen te stellen.

HET BEEST UIT DEN AFGROND.

1. Zijn fameuze verschijning boven de afgrond.
2. Zijn duistere herkomst uit de afgrond.
3. Zijn verscheurende invloed rondom de afgrond.
4. Zijn onherroepelijke neerwerping in de afgrond.

1. ZIJN FAMEUZE VERSCHIJNING BOVEN DE AFGROND.

Wat uit den afgrond opkomt moet huiveringwekkend zijn, het is een gans afschuwelijke ja walgelijke verschijning. Alweer een Beest, het verscheuringsmonster, van hetzelfde soort als de twee vorige, scharlaken rood, vol van namen der godslasteringen en met zeven hoofden en tien hoornen; het is weer de Romeinse wereldmacht naar haar idee. Het vierde Beest uit Daniël 7 wordt er alweer onmiskenbaar in herken; het Beest met de 10 hoornen op de kop. Scharlaken rood, de kleur van den keizersmantel.

We moeten dus ook bij dit visioen aanvangen met rondom ons te blikken in de dagen van Johannes; zij het ook dat de idee die al in aanvang zich gestalte gaf later forser en toegespitst in de geschiedenis zal naar voren treden.

Vol van godslasteringen.

Ja dat blijft alle eeuwen door het eigenlijke punt. God in Zijn zeggingschap weersproken en onteerd. Iets bijzonders bij dit Beest is, dat het een vrouw op de rug torst, het is het meer of min getemde, beheerste, geleide Beest. Maar overigens van hetzelfde karakter; het is een derde instrument van Satan, een derde middel om de aarde aan God te onttrekken.

Het is altijd weer de Caesars-gedachte, zoals deze naar de kern der zaak de tegenstelling vormt van de Kurios, de opgestane Christus, als de Heere, die de koninkrijken opeist voor God, de Vader.

Van dit Beest wordt geen verdere beschrijving gegeven aangaande zijn gestalte zoals bij het eerste Beest, het is in zichzelf afschuwelijk genoeg, het is al afgrondelijk wat er aan is. Het is de geïncarneerde afgrondsduisternis en walgelijkheid. Wel is er een bijzondere vermelding bij in vers 8 en 11: het Beest, dat gij gezien hebt, was en is niet, en het zal opkomen uit de afgrond; en is ook de achtste koning.

Wat wil dit zeggen?

Van den eerste Keizer Augustus afgeteld zou Keizer Domitianus, een afschuwelijk monster, de achtste zijn; de "herrezen" Nero. Deze Domitianus kon geacht worden de nieuwe verschijning, naar zijn gruwelijkheid, van Nero te zijn. Hij was dus (in Nero), hij is niet, zover hij, toen Johannes dit schreef, nog niet op de troon zat, maar toch op de komst was. Onder Domitianus zou Johannes van Patmos teruggekeerd zijn, of liever met het einde van Domitianus, die ten verderve zou gaan; hij toch is als een dolle hond door zijn eigen onderdanen afgeslacht, met weten en willen van zijn eigen vrouw.

Het volks (bij)geloof was van mening dat die "herrezen" Nero de Parthen (met hun 10 koningen) als zijn bondgenoten zou hebben, en met hen Rome zou innemen en verwoesten. Naar het visioen van Johannes zou inderdaad de gruwel zich straks ten hoogste herhalen, en gaat de wereld aan haar eigen gruwel eenmaal ten gronde. Ja, de gruwel der ongerechtigheid moet zich uitleven, zij moet al haar machtswellust, al haar zonde-geraffineerdheid ten tonele voeren, om als dan uitgeput te moeten erkennen; wij hebben op de genoemde drie manieren (meer beesten zijn er niet) het Lam niet kunnen overwinnen.

Merkwaardig de vrouw op het Beest zal een ongekend verleidelijke hulp zijn, zij de moeder, een valse, een ontuchtige maar toch een moeder; maar een moeder van al wat ten verderve voert. Tevens zal men van haar zinnelijke hulp genoeg krijgen; het Beest zal er "dol" van worden; zonde "op maat" wordt tot wereld-krankzinnigheid, en woest geworden werpt het Beest de vrouw van zijn rug; het wordt volslagen

nihilisme, de zwijmelkelk tot dronkens toe geledigd wordt eindelijk zelve ook weggeworpen; niet de zonde moe, maar toch wel moe van het zondigen zal de mensheidszelfmoord het einde zijn.

De vrouw op het Beest.

Dit is toch een in het Oosten niet onbekende figuur. Bij het Boedisme b.v. zeer bekend, het beestenbeeld waarop een menselijk persoon zit. Het wil dan de gedachte vertolken : het Beest, de hartstochtelijkheid, het ruwe wilde in onze natuur, de Dionysisus-bruising wordt beheerst, getempt, beteugeld.

In zekeren zin kon dit ook hier gelden; in zoverre n.l. als hier er onder voorgesteld kan worden dat de Grieks Romeinse cultuur de scepter zwaaide; het is het "beschaafde" heidendom, beschaving dan verstaan niet in christelijke zin, maar in louter natuurlijke zin; het kan ook onchristelijke en zelfs anti christelijke cultuur worden, overbeschaving gelijk dit dan ook met dit Beest het geval zal zijn en worden in het verdere verloop der historie. Het is maar vernis; echt Rome, zoals het in Johannes dagen was, de geblankette zondedienst; in purper kledij, met goud en parelen en kostelijk gesteente versierd (vs. 4).

Tegen het Beest is alleen het Lam opgewassen. De christen-staatsman Mr. Groen van Prinsterer zei het zo juist: Tegen de Revolutie het Evangelie. Maar dat gelooft de wereld niet, en stelt liever haar vertrouwen op de vrouw op het Beest, maar dat is een "publieke" vrouw (vs. 1).

Zo is het dan ook uitgekomen in het volkeren leven aller eeuwen. Die vrouw kan zijn de uitbeelding van de Grieks-Romeinse al meer verzinnelijke beschaving; voorts later van de kerk voorzover zij in haar verbastering door dwaalleer en het onder pausdom, niet de ware Bruid, de ongerepte, reine, heilige Bruid des Lams vertoonde; werelddienst en religieuze houding zo menigmaal in valsens bond, de volken werden al meer heidendom, en de religie stond er mechanisch bovenop.

Tot straks een verklaard valse religie nog poogde het Beest zelf te temmen; en in het eind de zonde zelve gediend werd als een aannemelijk gemaakte zonderreligie. Altijd door en in verscherpte mate een poging om de zondedienst aannemelijk te maken, mits maar op "fatsoenlijke" manier. Nog wat beschaafd en ingetoomd, tot ook dat er afgaat, en men die lastige "vrouw" moede wordt, (zie straks).

Dan zal het door-zondigde volkeren-leven in zijn radicalisme ongetemd en ongebreideld zich presenteren. Toch is die vrouw op het Beest allesbehalve onbeduidend. Het Beest torst die vrouw, en ze is toch ook weer in dienst van het Beest. Want nu zullen de volken toch Satans wil volvoeren en het Beest gedweeër volgen. Die vrouw toch is verleidelijk. Het Beest lijkt nu toch niet zo onoverkomelijk gevaarlijk.

De vrouw is hoer genaamd. Wee wie in haar strikken valt. Zij heeft op haar voorhoofd een naam: Verborgenschap. Er gaat een geheimzinnige mysterieuze macht van haar uit.

Als men in verfijnde overbeschaving God op zij zet, dan lijkt dit zo erg niet. Zo is zij de moeder der hoererijen, en der gruwelen der aarde, (vs. 5). Het is nu niet een nagebootst christendom, het tweede Beest; maar besliste anti-christelijkheid op verleidelijke manier. Nu slaat Satan zijn slag toch. Ze is dronken van het bloed der heiligen. In naam van beschaving en cultuur, in naam van "kerkelijke" heiligheid b.v. (het pauselijk Rome) in naam van moderne religieuze anti-christelijkheid wordt de reine maagd van Christus, Zijn ware bruidkerk vervolgd. Als dat maar gebeurt.

En of het gebeurt! En als het dan genoeg gebeurt is, zal het Beest zich van deze getorste last mogen ontslaan, dan zal alle getemdheid worden te niet gedaan, dan zal het Beest in zuivere gedaante zich openbaren en Satan kan wederom tevreden zijn.

Dit derde Beest het meest brutale, en tevens verleidelijkste, komt dan ook uit de afgrond.

Bezien we:

2. ZIJN DUISTERE HERKOMST UIT DE AFGROND.

Gelijk we reeds opmerkten, elke periode van Satans aanslag tegen Gods werk wordt gevolgd door nog schrikkelijker openbaring uit de hel. Satan kent ook een geschiedenis. Zijn listen en lagen groeien.

Niets in Gods ganse Schepping blijft stil staan; de inwonende drang zet zich uit en functioneert; alles is in evolutie en proces, het zij ten goede of het zij ten kwade. Naar God toe of tegen God in.

Zo wordt het zee, aarde, afgrond. Diepe beginselen proclameert Satan.

Juist, zei eenmaal Groen van Prinsterer, zeer diep van herkomst zijn ze, zij komen uit de afgrond. Satan opereert uit de afgrond, dan is hij het principieelst en meest consequent. Satan is afkomstig van Boven, hij was een der intelligentste troondienaren, hij heeft klaarblijkelijk eenmaal verkeerd in de allerhoogste sferen der hemelse gewesten; stond dicht bij Gods troon; hij kon van zeer nabij weten, wat Gods heerlijkheid inhield, en zo weet hij het diepst, waarmede hij God kan honen. Hij is de meest begaafde tegenstander. Hij komt, als hij op "z'n kracht" is, op uit de diepte, uit de afgrond.

De afgrond.

Dit houdt in hoofdzaak, drieërlei in.

1. Dit is een geheimzinnige donkerheids-diepte.

Het terrein, waar men God heeft buiten gesloten, en zichzelf van God heeft afgesloten.

Het zonde-radicalisme: zonder beperking, zonder grens, zonder pauze, zonder enige bezinning, radicale doorvoering van de laster Gods, d.i. van het ontkennen van het al-zeggingschap Gods.

Was het eerst nog, al ware het dan maar als leuze: Godsdienst is overbodig, en blijft privaat zaak, nu wordt het: God is afgeschaft, religie is verboden, alle religie; slechts ene is geoorloofd n. 1. die "religie" welke alle religie uitsluit.

Vreemd zegt ge, hoe kan dat? Wel als met de ware religie zelf alle ook valse religie wordt uitgeworpen op een wijze die zelve weer aan de religie doet denken; met zulk een hartstocht, overtuiging, opoffering, wijding, alle denken en leven vervullend, dat deze richting, deze overtuiging wordt aangehangen niet alle verstand wil en kracht, met het ganse hart en geheel de ziel. Dit is de religie van Satan.

Satan aanbeden, geloofd en beleefd als God. Vandaar noem ik dit: opgekomen uit een geheimzinnige donkerheidsdiepte; de afgrond, waar het griezellige wangedrocht en ongediert schuifelt en woont, slangen, adders, padden, ratten, enz. Afschuwelijk. Ja, Satans inventaris is walgelijk.

Schuldig niet alleen stelt de zonde; maar ze is ook in haar in-wezen en uitleving geheimzinnig vuil, vies, modderig, zwart donker, stikluchtig, vileinig, de pestilentie die in de donkerheid wandelt, ziel en lichaam ontadelend, verontreinigend, verdervend en verdoemend.

De zonde, de geheimzinnige macht; verborgenheid staat er op liet hoofd van de moeder der toverijen en afgoderijen, welke onverklaarbaar naar haar oorsprong is, ze heeft wel aanvang, maar geen oorsprong, ze is onlogisch naar haar wezen; ze is er en behoort er niet te zijn; ze is een niet zijn, en een niet behoren te zijn met één. Ze is een verdervend gebrek; de onlogica in Gods schepping. Ze kan er alleen zijn op voorwaarde dat ze er niet behoort te zijn; ze is de wanklank in Gods scheppingslied. En als dat alles zich nu radicaal gaat presenteren, radicaal gaat functioneren, radicaal gaat propageren, radicaal gaat uitleven; dan zien we het Beest opkomen uit de afgrond, dat uit riolen van vuile ongerechtigheid uitkruipt naar de aarde.

2. De afgrond is dan ook het doodsgebied.

Vanuit die afgrond geraakt alles in ontbinding naar hoofd, hart en hand (leven).

1. Hoofd.

Hoofd, leugen, laster, zondegeheimzinnigheid zullen dan de menselijke denkwereld infecteren en in het eind geheel vervullen.

We zien het in onze dagen al fataler aan de gang. Eerst in de denkwereld. Omtrent de helft van de 18e eeuw vond de officiële breuk met het Christendom plaats, de ommekeer in de denkwereld van het gekerstend Europa. Deze beweging diende zich aan met de wijzse naam van Aufklärung, de hoog geroemde Verlichting, met haar "verlichte" eeuw, waarin de lichten "aan de hemel" (Viviani) werden uitgedraaid (zie het tweede Beest).

De Bijzondere Godsopenbaring, te boek gesteld in de Heilige Schrift, werd geloofchend.

Religie zou enkel natuurlijke religie zijn.

Als er nog een God bestond zou het er een zijn naar ons model; Christus niet meer als de Borg voor zondaren erkend worden; en de moraal (zedeleer) die van het humanisme worden. Maar dergelijk beginsel kent geen halt. Het werkt door tot eindelijk radicaal alle christelijke waarden van "waarde" werden beroofd; en het alles (naar Nietzsche's woord) werd omgekeerd.

Waarbij niet meer het ellendige en arme voorwerp der ontferming mocht wezen; maar waarbij het heldendom alleen een één plaats werd gegund ; de Übermensch dat was de eigenlijke mens, die naar de consequenties van zulk een stelsel welhaast op de vlakke voor ons zou staan als de Übermensch; de mens uit de afgrond; de leugenachtige beestmens, die de leugen als waarheid uitroept; die naar het beeld van de duivel zich wil modelleren; met de slangenfilosofie als zijn bijbel. Het brute geweld uit de afgrond dat alles vernielt en ontbindt zal de erepalm ontvangen. Met de hedendaagse atoombom als symbool. Joden en christenen hadden de wereld bedrogen zo heette het; zij hadden een leer van liefde en barmhartigheid gepredikt, maar dat was omdat zij altijd in de ellende en verdrukking verkeerden; geen wonder dat zij de barmhartigheidsleer hadden gehuldigd. Maar dat moest nu maar eens uit zijn; al wat klein, teder, zwak, gering, hulpbehoevend (enz.) is moet voortaan als overcompleteet naar de afgrond worden verwezen.

Een filosofie welke de laagste hartstochten welhaast zou ontketenen, met al de aankleve van dien. Ge stoot uw venster maar open (als uw huis tenminste vandaag nog een venster heeft!) en ge kijkt maar over de vlakke rondom u, en de vrolijke resultaten lachen u al tegen: puinhopen en ravages alom. De Aufklärung, de hoog geroemde Verlichting heeft ons, ontbindend in haar gevolgen en invloeden, in het stikdonker van de afgrond gezet. Ja, het moet heden ten dage voor de heren en dames van de Verlichting toch wezen om de haren uit hun hoofd te rukken, als zij zien de gruwel der verwoesting.

Wel neen ! Zij hebben immers geleerd (consequent!) dat het leven zinloos is, en dat de enige levenszin hoogstens kan zijn, naar Schopenhauer's woord, om te leren, het leven niet te willen.

Zij hebben des Heeren Woord verworpen, wat wijsheid zouden zij dan hebben. Dit woord van de Godsgezant van de ouden dag, moge heden ten dage wel allerminst verstommen. Wat goed is wordt als kwaad erkend, en omgekeerd. Een verleugende pers menigmaal aan de spits. De zonde is ontzondigd, en het onreine, vilaine, onheilige goddeloze als levenswaarde gehuldigd. Nog ene schrede en we zijn de duivel gelijk geworden. Met zulk een wereldbeschouwing aan de spits, wat valt er dan nog van en voor onze mensheid te hopen?

Ja, ook hier geldt wat Johannes van dit derde Beest uitriep, het gaat ten onder; naar de afgrond waaruit het is verschenen. De zonde als stelsel zal door-zondigend in radicalisme, ons naar de afgrond voeren. Inmiddels schreeuwt ons hart naar vervulling en verzadiging. De ziel der mensheid is afgetobd, vermoeid, ledig, dood-gezondigd, en braakt in pessimisme haar laatste levenskrachten uit.

Ontbindend also naar het hart.

2. Hart.

Het hart dat onverzadiglijk dorst. God afgeschaft, maar missen kunnen we Hem niet.

Wat nu? Religie uitgebannen, maar dan wankelt de menselijke natuur.

Hoe dan? Dan komt weder de ontbindende doodsmacht uit de dierste aan het woord. Dan zal religie en God worden vervangen door een religie van ongeloof en bijgeloof, waarbij aan het hoofd straks verschijnt: de antichrist. Het onverzadiglijk mensenhart werpt zich in de armen ener valse wijsbegeerte, beschimmelde kunst en liederlijke vergoding. Figuurlijk en letterlijk.

De zonde geworden tot een religie. Neen niet slechts een zich uitleven van de onzeglijkste en walgeijkste lusten, de verdierlijkte mens; neen zelfs beneden het dier.

Heel Europa, heel de wereld schier één balzaal, één publiekhuis der hoererij en schandvlekken; het hemelrijk bespot, de goddeloosheid ten top; de onnatuurlijkste zonden gehuldigd; Sodom en Gomorra is de naam geworden onzer steden en dorpen. Alle schaamte aan flarden gescheurd; het onderscheid tussen man en vrouw, jongen en meisje praktisch teniet gedaan; sigaret, schone ogen, blanketsel, zedenloze minnerij enz. enz. zijn de afgoden geworden. Het halve menselijke geslacht door de verdervende gevolgen, naar lichaam en ziel besmet, verkracht en ontkracht, waggelt futloos, moedloos, zinloos, levenloos ten grave. Heel de beschaafde wereld één bordeel van de hel geworden, één huis van ontucht; de ziekenhuizen afmeer geslachtsziekten-verplegingen; waar moet dit heen?

Maar hoe aller vreselijkst dit alles en nog zoveel meer u ook zij, het afgrondelijke is dat men dit tot een religie heeft durven stempelen. Diesseits-religion heeft men dat in Duitsland durven noemen. Aan de uitleving van zingenot moet ge u wijden; ge moet de zonden indrinken als een beker nectar van de godenberg. Zie dat is het fatale, de zonde is geen zonde meer; dit niet alleen: de zonde is godsdienst geworden; zondigen om te zondigen als levens-verstrooiing en tot bevrediging aan het hart, waarin de eeuwigheid klopt, aangeboden.

Het hart vanwaar de uitgangen des levens zijn wordt door het Beest nu al meer vervuld met on-liefde, wraakzucht, valse begeerlijkheid, de afgod van het eigen ik in het midden van de tempel der ongerechtigheid opgericht. En dit alles evenzeer op verfijnde wijze. Bioscoop, de kijkkast van de Satan, danszaal en cabaret en al diergelijke beminnelijke afgronds lokaliteiten zijn de geliefde verzamelplaats en van het uiterst zinnelijke en op sensatie beluste geslacht onzer eeuw.

Gaat het echter (nog) niet zover, dan wil men toch niet meer weten van de oude waarachtige dienst van God; en Satan heeft ook een kerk uit de afgrond in elkaar getimmerd, de eenheidsstaat moet nu verder worden volmaakt door een eenheidskerk, waarin alle gevoelens, alle religies, alle belijdenissen, alle altaren zijn opgeruimd, om slechts plaats te gunnen aan één alles en allen omvattende "religie" welke openbaring uit de afgrond herkomstig is, welke hogepriester Satan zelf is, en welke enig toegelaten altaar zal roken van de wierook der aanbidding van een God en Christus verwerpende duivel-vergoding.

De meest dwaze en bijgelovige richtingen worden gehuldigd: spiritisme, theosophie, "de ster uit het Oosten" christian science, satanisme, (in Parijs zijn zulke salons) heel de nieuwe pantheïstische mystiek, het is alles beter geacht dan de schriftuurlijke christelijke religie: de afgrond roept tot de afgrond.

3. Hand.

Dat het leven onder al deze "ondergrondse" invloeden er anders zal gaan uitzien laat zich vermoeden, en aanschouwen. Dit wordt een wereld van diefstal en moord.

Waar Satan zijn voeten drukt wordt het al-verwarring; ieder een wolf voor de ander. Georganiseerde moord en diefstal; en ook op eigen gelegenheid! De handel is al niet veel meer dan een systematisch en gepatenteerde africhting op hetgeen eens anderen is, om dit in mijn bezit te krijgen. Het lijkt vaak meer op een georganiseerde roversbende, zwartehandel in 't groot en in 't klein; valse reclame, oneerlijke concurrentie; vervalsing en verleugening, het is dagelijks schering en inslag.

Af gedacht dan nog van de roof en plundering tijdens oorlog en beroeringen. In verfijnde vorm dagdieverij, luiheid, ongemotiveerde werkstakingen en werkschuweid. De lust en zucht tot festijn en uitgaan meer dan tot bebouwing wen het aardrijk, of tot een vuilmaken van de handen bij opbouw en herstelplan. Ieder wil maar liefst in een mooi uniform rondwandelen, en de zwakke sekte flaneert liever in het militaire modelpakje, dan om in eerlijke handenarbeid in een of andere vrouwelijke "alledaagse" betrekking voor zijn dagelijks brood te zorgen. Kortom, aardse roeping kent men niet meer, nu de hemelse vrijwel is verdwenen. Velen slenteren liever met een bewakersgeweetje op schouder, dan in de modder te staan om de dijken te herstellen. Schepen met levensmiddelen en medicijnen weigert men te lossen, als de "overheid van de partij" er tegen is. De ware arbeidsvreugde is geweken, om plaats te maken voor wat verdachte pret en jool als toegift bij, en als het eigenlijke leven nà den arbeid. Een lui lekker leventje leiden met weinig werken, veel geld verdienen en "de beest uithangen", het lijkt bij een groot deel van ons verwaasd geslacht de zin des levens te vormen. Tucht en orde, bah!

De jeugd vermisdaad als nooit tevoren. Het gezag ontkend en bespot. Kinderen hebben alleen rechten, de ouders alleen plichten. Het leven van anderen heeft alleen waarde, zover wijzelf er belang bij hebben. Overigens pleegt men voor enkele guldens een moord. Ook in 't groot. Geld en nog eens geld bepaalt alles; om een bloempot aarde, zou men een volk uitmoorden. Als de "papiertjes" maar rijzen, dan mogen de slagvelden roodgekleurd zijn. Het gevloekte imperialisme staat voor niets meer. Achter de schermen zitten de vetgemeste gouddelvers maar al te vrij aan het stuurrad, hetwelk maar al te veel de wereld voortbeweegt naar de afgrond.

De reactie staat al in hetzelfde teken; geen God en geen meester is de levensleuze waarbij men met fakkel en bom de maatschappij wil reformeren. De zelfmoord der mensheid is het program geworden der 20e eeuw. Gouddorst en beursspeculatie, zinnelijkheid en bloeddorst, onderdrukking en revolutie, god-verzaking en mensvermoording, roof en diefstal, gezagsverwerping en zedenverruwing, dit alles en zoveel meer is geworden tot een alledaags artikel, tot een het leven stempelend karakter van onze tijd, de misdaad verheerlijkt, de zonde ontzondigd. God geloochend en de mens vervloekt en ge-zelfmoord, waar gaan wij heen? Naar den afgrond.

Het is de eeuw geworden van de wetteloosheid, van Socialisme over Anarchisme naar het Nihilisme, dat is de lijn. Het is het beest uit de afgrond, hetwelk wel tien hoornen op den kop heeft, *maar de koninklijke hoeden zijn er af*. Merk er op. Reeds bij het tweede Beest is dit te constateren.

Bij het derde zal het blijken, dat dit nu is doorgewerkt tot een allesbeheersend beginsel. De wereldanarchie is op de komst. De totaal-anarchie. De totaal-staat, eerste Beest; de totaal-materie, tweede Beest; de totaal-anarchie, derde Beest.

Denk er niet licht over. Anarchie, geen gezag, geen wet, geen zeggingschap; en dan nergens en bij niemand. In drie stralen. Betreffende God, de mensheid, en zichzelf.

God van den troon gestoten in ons afgronds-bewustzijn; de mens ieder een despoot naar zijn eigen ik. Want anarchisme betekent praktisch, dat we nu net zoveel tirannen krijgen als we vroeger onderdanen hadden. En ons persoonlijk leven buiten alle tucht gesteld.

Ziel en lichaam, hoofd en hart, gemoed en geweten met al hun vermogens, krachten en hartstochten en driften, alles zonder wet, in zelfanarchie, dat alles vertoont ons heden ten dage *praktisch het Beest met de hoornen, zonder de koninklijke hoeden*; en op dat Beest rijden we naar den afgrond.

3. ZIJN VERSCHEURENDE INVLOED RONDOM DE AFGROND.

Feitelijk is in hetgeen in de voorgaande bladzijden is gezegd, deze verscheurende invloed alreeds getekend. Inderdaad, toch willen we nog bijzonder stilstaan bij het eigenlijke bedoelen van al die verscheuring, bij de verscheuring aller verscheuring.

En dat is, als dat Beest welbewust, consequent alles overtreffend zich werpt op de Bruid van Christus. Gemend door de verdachte vrouw, wordt dit Beest regelrecht voortgedreven tegen Christus Kerk in.

Deze toch is voor die vrouw de steen des aanstoets. Een reine maagd is voor deze vrouw het aanstotelijke. Meer nog dan alle anderen rondom die afgrond moet deze het doelwit worden van de duivelse aanvallen.

Dat Christus zulk een Bruid heeft, tegenstelling van de vrouw op dat Beest, doet Satan zieden van woede. Niets mag en zal onbepoofd gelaten worden, om haar ten onder te brengen.

Daarom gaat het in al de opstand der volken tegen God. De Bruidskerk moet verdwijnen. Als de wereld leeft uit het zelf-verlossingsplan, is het geen wonder dat aan een kerk, welker zaligheidsroem is verlost te zijn geworden, geen plaats op deze aarde kan worden gegund.

Dit zagen we reeds bij de vorige Beesten, maar nu bij dit derde wordt het een al-toespitsing op dit punt.

Stel u de opeenvolging dezer drie beestgestalten nog eenmaal voor. Het eerste Beest uit de zee, is meer het Christusloze beginsel; het tweede, dat uit de aarde, het Christus nabootsende; maar het derde zal zijn het zuiver consequent doorgevoerde Anti, de welbewuste, doelbewuste tegenstelling tegen Christus.

De tegen-inzet tegen het kruis. De antichrist zal nu straks te voorschijn treden; de incarnatie, vleeswording van de duivel; niet maar de vergode, of de verstoffelijkte, maar nu bepaald de "verduivelde" mens. En deze zal daarom zich richten het meest tegen wat voor hem de eigenlijke vijand (in) zal zijn: Jezus Kerk.

Satan bemint (alleen) het zwarte, het vuile, het leugenachtige, hetgeen wat enkel verderf en ondergang inhoudt, daarom is hij de aardsvijand van al wat uit God is; van de gereinigde ziel der kinderen Gods, van het witte gewaad der heiligen; van de lofzangen Israëls.

Alle koningen, alle volken, alle vlees in de processie van het Beest zullen enerlei mening hebben (vs. 13). Zij zijn onder de felste inspiratie van éne hoofdgedachte vervuld; het Lam en Zijne Bruid moeten verscheurd.

Zij ontvangen macht, (bevoegdheid, God laat het toe om wijze godsredenen) op éne ure met het Beest, (vs. 12). Dit "op éne ure" kon beter vertaald worden door "gedurende" éne ure.

Dan is de bedoeling: onder de voorzienige toelating Gods zullen zij in een door God zelf bepaald en beperkt tijdgedeelte hun vijandschap kunnen uitwoeden.

Dan zal het zijn uit afgronds-beginselen met afgronds-wapenen, naar afgronds-manieren, er op of er onder. Dan zal onder de fikse zweepslagen der vilaine op het Beest, terwijl zij de sporen het Beest in het lichaam zal drukken, en de teugels vieren zal; dan zal een aller geweldigste aanval gedaan worden.

Los stormt het Beest dan op de kerk aan. Al wat we in de vorige bladzijden van de doodsondbindingen uit de afgrond in het licht stelden, is dan al te gaar van één zin, met slechts één bedoelen: vernieling van Jezus kerk, uit de haat tegen het Lam.

Mislukt deze aanval, dan ziet Satan zich de heerschappij straks ontvallen, overwint hij, dan is eeuwig God onttroond. Want in de gemeente van Jezus Christus staat al Gods Raad en deugdenverheerlijking voorop, op één punt samengetrokken. Met Jezus kerk staat of valt Gods zijn en glorie.

Immers het verlossingswerk bedoelt, dat God Zichzelf in Zijn wereld zal handhaven. Dus het gaat er nu om. Deze zullen tegen het Lam krijgen (vs. 14).

Tegen het Lam wordt het bij het eerste beest alleen krijg tegen de heiligen genaamd (13:7); en leek die aanval meermalen zo ontzettend, dat de mening kon gekoesterd, de Bruid is verscheurd; thans heet het een krijg tegen het Lam; tegen het Lam zelf, (vs. 15). Dit is dus de onverbloemde oorlogsverklaring.

In het eind zal men alle vermomming afwerpen, neen radicaal en brutaal, fataal en met open vizier treedt het Beest nu uit; het Lam zelf is de aanstoot, en daarom voorwerp van zijn verscheuringswoede.

Men zal het willen weten: "wij haten die vaalbleke Christus", wij hebben geen eerbied voor een Koning in een beestenstal, en wij brengen geen hulde aan de bebloede gekruisigde. Als Übermensch willen wij geen man van smarten aanbidden. Weg met de Bethlehems, de Gethsemané's, de Golgotha's.

Wilde men weleer, hoe ongelovig men ook was, nog met zekeren eerbied over deze "legenden" spreken, thans is dit ook voorbij. Openlijk roept men het uit, godsdienst is opium voor het volk; en godsdienst, wordt, gelijk destijds een der Beest-bladen in Frankrijk schreef: "dat de staat bij epidemieën als daar zijn pest, godsdienst, cholera, geroepen was met sterken arm in te grijpen", merk het op: godsdienst wordt op één lijn met pest gesteld. God is het kwaad, schreef in zijn dagen reeds de befaamde Rus Bakounine; en in Den Haag reed voor enkele jaren een man met een propagandahandkar rond, waarop deze vreselijke woorden, op een bord geschreven het publiek voor ogen werden gehouden. Waarom dit woeden tegen God en Zijn Gezalfde? (Ps. 2). Omdat in het Lam de rechten Gods ten diepste en ten heerlijkste zijn erkend.

Het zeggingschap Gods door het Beest ontkend, is door het Lam hoger en heerlijker erkend dan ooit.

De rechten Gods gingen hier voorop, boven die zogenaamde van de mens. Onze rechten in plaats van Gods rechten, dat was de inzet van de val. Christus is de belichaming van de rechten Gods ver en boven alles. Als verlossing der wereld alleen kon met handhaving van de rechten Gods, dan treedt de Christus uit met het; Ik draag uw heilige wet in het binnenste ingewand, Ps. 40. Ik kom, o God, om Uw welbehagen te doen.

Wie dit doet, Satan zal hem niet sparen; alle pijlen der hel worden nu op Hem gericht. Voorts, het Lam heeft in zijn eigen zelfofferande de zonde ten volle als inbreuk op de rechten Gods getaxeerd. Ze is zo zeer Gods gramschap waard, dat Hij zichzelf ten offer brengt, eer dan dat één der deugden Gods gekrenkt zou worden. Wie het zo voor God en tegen de zonde opneemt, zal door Satan ten dode worden bekampt.

Die Christus heeft de meest principiële streep gehaald door de zelf-verlossingsleer en poging; doordien Hij maar één poort tot zielsvervulling en eeuwige zaligheid heeft aangewezen, en dat was: wie in mij gelooft zal leven; geloof alleen de weg te hemel.

Dit is zo in conflict met aller eeuwen pogen, dat zulk een Christus de steen des aanstoets blijft. Ik ben van boven, gij van beneden, zegt Christus, hiermede is alle compromis, toenadering of bijlegging afgesneden. Daarom de krijg in het einde regelrecht tegen het Lam.

We moeten dit begrip "het Lam" nog nader en dieper beschouwen. In de Openbaring is telkens sprake van de Christus als het Lam. Dit is een speciale naam, waarin een grote en theologische gedachte ligt opgesloten. De benaming het Lam zou ik willen noemen de theologisch georiënteerde Christus.

Wat wil dit zeggen? Dat we, om Christus in zijn volle rijke inhoud en betekenis te kennen, moeten doorzien, hoe Christus in de allereerste plaats betekenis heeft voor GOD. Dat Hij een zaligmaker is van zondaren, dat Hij zijn Bruidskerk oo lief heeft dat Hij er zich voor "dood geliefd" zou hebben, en zovele bekende ontboezemingen meer, mogen schone gedachten insluiten, maar het raakt niet de kern der zaak. Deze toch is, dat Christus er is om God zelf in de eerste plaats. Hij heeft de gemeente zo lief, omdat Hij den Vader bemint, om diens wil te volbrengen, diens deugden te eren, stort Hij zijn bloed. Het Lam is de Christus, die het opneemt voor God tot in Zijn kruisbloed toe; het offer dat is de idee van het Lam, maar als offer de Vader gebracht.

En wie dat nu doet, moet in de ogen van Satan wel een gruwel zijn; en vandaar het radicalisme van het derde Beest, om uit de duisternisdiepte van de afgrond te opereren tegen deze hemelse Christus, tegen het Lam, het offer, dat geslacht wordt uit de liefde Gods tot verheerlijking van de liefde Gods.

Deze krijg zullen we dus in alle volle werkelijkheid hebben te aanvaarden; maak u geen illusies, dat hier enige krimp zal gegeven worden. De vijandschap van Satan tegen God is een radicale, het radicaalste wat ooit bestond en denkbaar is; en daarom is ook de vijandschap tegen de Christus radicaal; en desgelijks ook tegen de uitverkorene Bruid.

Voor onze dagen strijd is het zeer van belang om aan diergelijk passages uit de Heilige Schrift nauwkeurig aandacht te schenken. Alle voorstellingen ook in onze tijd van een verbeterende wereld, van een humaner optreden tegen de ware religie en de Kerk van Christus, als zouden de geesten uit den afgrond wat milder, wat vriendelijker, wat "humaner" tegen ons zijn geworden, dit alles moet als vergulde reclame worden afgewezen. Als beginsel uit de afgrond zal het ongeloof nooit "humaner", wel duiveler worden.

Tactiek en nogmaals tactiek is het, als gepredikt wordt, dat het radicalisme des ongeloofs wat milder wordt tegenover religie en het Christendom; en is het geen tactiek, dan is het een onbetrouwbare allure waartegenover we uiterst voorzichtig moeten zijn; want het is dan niet veel anders dan een nog al gevaarlijker houding. Satan verandert wel zijn manieren, nooit zijn program.

En de geschiedenis heeft bewezen, dat al zulk mooi gebaar telkens is gevolgd door nog vreselijker actie. Als het christelijk geloof voet bij stuk houdt, en goed als uit de hemel (tegenover den afgrond) optreedt, dan zult ge eens wat beleven.

Wel zeker het is mogelijk, dat wij ook wel eens wat op die vrouw op het Beest gaan gelijken, als wij menen er is nog wel wat te beginnen met dat Beest; we zullen het laten uit rennen maar dan wij de leidsels in handen.

Straks wordt het Beest zulke actie meer moe dan iets, en werpt de vrouw van zijn rug af.

Neen de krijg is voorzeggd, is rationeel, is onontwijkbaar, moet aanvaard, en de strijd moeten we willen ingaan en strijden tot het einde toe. Er is voor ons een betere troost, en dat is niet een zogenaamd gezwenkt ongeloof (dat bestaat niet), maar een overwinnende Christus. Het Lam is ook de Leeuw uit Juda's stam, die overwonnen heeft, en daarom Zijn Kerk ten triumpf zal voeren.

Tegenover het Beest uit de afgrond heeft God-Almachtig een Hemel-overheer aangesteld; een held bij wie hulp is besteld. Overwinnen zal het Lam daarom. Want Hij is niet maar "een" Heer, een grote geweldige naast Satan, maar Hij is een Heere der Heeren en een Koning der koningen, (vs. 14).

Deze benaming is in het Oosten geen vreemde titel. Bij oud-Babylon, in Perzië, bij de Parten werden de koningen ook wel met dezen illusteren titel aangesproken. Maar dat was toch maar naar menselijke trant. De Christus echter draagt deze titel naar hemelse aanstelling in alle absoluutheid. Zó is er maar één Heere der Heeren. Vorsten dezer aarde mogen alleen schaduwslag er van zijn. Hij is het zelf in Zichzelf, als de van eeuwigheid gezalfde Koning over Sion. Hij heeft op het kruis over alle machten getriumfeerd, en dezelve in hun machteloosheid openlijk tentoongesteld, doordien Hij ze op Zich liet uitwoeden. De duivel had toen geen pijlen in zijn pijlkoker meer over; de dood had geen verderving meer in reserve; de afgrond was uitgewoed; en toen had Hij nog zoveel leven en goddelijke heerlijkheid in Zich (over), dat Hij, de dood uitgestorven hebbende, en die verslonden hebbende tot overwinning, dan ook uit de kaken des doods wederkeerde. Hij liet Zich ten afgrond nederdalen, opdat Hij het monster daar in beginsel de kop vermorzelen zou. Hij heeft zijn oervijand in diens citadel opgezocht en teniet gemaakt. Al wat nu geschiedt, hoe verschrikkelijk ook, het zijn de natrillingen de stuiptrekkingen van een geveld monster, hetwelk juist, omdat het zijn einde nabij voelt, de laatste krachten verzamelt in den hopeloze kamp op leven en dood.

De verscheurende invloed rondom den afgrond is dus in geloofsmoed te tarten; het Beest gaat ten gronde. En op de vraag waarom het Beest nog zo na woeden mag? O.a. opdat de Bruidkerk zelve gelouterd worde; het Beest moet al meer Beest, de Bruid al meer Bruid worden; Bruid van Christus, dat alleen en geheel.

4. ZIJN ONHERROEPELIJKE NEERWERPING IN DE AFGROND.

Het Beest gaat ten verderve, (vs. 11). - Maar hoogst merkwaardig is de wijze waarop.

En niet minder, dat heel deze geschiedenis wordt beschreven in een bijzonder teken; n.l. van dat der vrouw op dat Beest.

Het is om te beginnen, of het niet meer over het Beest gaat. Immers hoofdstuk 17 : 1 luidt: "Kom herwaarts, Ik zal u tonen het oordeel der grote hoer, die daar zit op vele wateren". Het lijkt dus meer het verloop van de geschiedenis dezer on-respectabele vrouw te worden.

Maar die vrouw wordt door dat Beest gedragen; en nu zal in het verloop der geschiedenis met die vrouw uitkomen, wie en wat dat Beest is; hoe dit Beest allesbehalve teugelbaar zal blijken; om dan de al woede van het Beest en deszelfs consequente uitleving ten tonele te laten treden, waardoor het zich zal rijp maken voor eigen totaal-ondergang. Dan is alles totaal.

De totaal-staat, de totaalaanhang, de totaal-boycot en dan eindelijk van het Beest zelf ook iets totaals; n.l. zijn totaal-ondergang en neerwerping in de afgrond.

Hetgeen met de vrouw geschiedt, heet het oordeel; want die vrouw welke dat Beest heeft bereiden heeft dat Beest gebruikt, (ja getemd enigermate); maar om zelf haar goddeloze praktijken te kunnen voortzetten. En daarom komt het oordeel.

Een oordeel juist omdat zij zal verdelgd worden door hen, met wie ze heeft gekoketteerd. De ene soort wereld door de andere ten val gebracht. Dat is inderdaad oordeel. Naar eigen methode en praktijk te worden behandeld. En zo is het geschied.

De volken hebben straks het Romeinse juk afgeschud; het verdachte blanketsel der zogenaamde Grieks-Romeinse cultuur heeft Rome niet van de ondergang kunnen redden. De verwoede volkenmacht sleurde de vrouw van het Beest af; en heeft vertreden al wat Rome tot verleidelijk Rome maakte. Het Beest wordt alle eeuwen door altijd woest (vs. 16); tegen alles wat hetzelfde met blanketsel en hoerensieraad tracht in te toornen. Voorzover dit ook in het kerkelijk, Jezuïtische Rome zich presenteert, zien we eenzelfde geschiedenis. Rome, nu eens niet gezien en beoordeeld naar zijn devote literatuur en liturgie; maar naar zijn praktische, politieke en sociale allures. Dan wil het trachten zijn invloed groter te maken, het wil het Beest beteugelen; het sluit zelfs compromissen, overeenkomsten en pleegt toenaderingen.

Luther sprak op de Rijksdag te Worms: "Hier sta ik, ik kan niet anders". Maar Rome kan altijd anders. Het weet zich aan te passen. Zie maar ten tijde van de Mussolini's en de Hitler's, hoe menigmaal daar de uiterst geraffineerde politieke aanpassing werd beproefd.

Rome zelf heeft daartoe nog te veel heidendom blanketsel op zich. Maar het Beest moge al een wijle zich die teugels laten welgevallen, het zal toch in het eind ook daarvan genoeg krijgen. Het is radicaler, consequenter, eigenlijk beginsel vaster dan Rome in het hare. Rome kan somtijds o zo christelijke allures aannemen, maar inmiddels prakties de wereld dienen. Hoe komt dit niet uit bij carnevals, kermissen, ontheiligen van Gods dag en zoveel, dat eigenlijk altegaar overbekend is. Maar het Beest wordt het toch eenmaal beu. Het wil geen halfheid; het wil dat ge hetzelfde volgt, en dat ge er op zit en meegaat. Het Beest zal alle religie en alle religieuze gebaren en ál wat de de generatie tracht te beteugelen, toch zich van het lijf werpen. De Jood wordt dan net zo goed verworpen, als hij tenminste niet volbloed atheïst is geworden.

Ja, dan kan het Beest hem gebruiken; maar overigens dan wordt geleefd naar de brochure die jaren geleden verscheen: Dominee, Pastoor, Rabbi; waarin Protestant, Rooms en Jood over één kam werden geschoren, als godsdienstverschijnselen. Voltaire keerde zich in woedespot toch tegen de Roomse kerk; de Revolutie volgde op dit spoor. Straks werd door de volken de Paus opgesloten in het Vaticaan onder wapengeweld van de volken, die, al waren de soldaten hij tienduizenden Rooms, liever het Beest consequent aanhingen. En zo zien we heden ten dage ook het verzet groeien van de zijde der radicale revolutionaire elementen tegen alles wat zo'n beetje nog vriendelijk tegen het Beest is, maar het nog wil beïnvloeden tot eigen belang. De revolutie, de anarchie, houdt alleen als het er op aankomt van engelen die gevallen zijn, en niet van zwarte engelen in witte jassen.

Het is consequent, maar tekent dan ook ten volle wat radicalisme der anarchie is; der volstreckte weerspreking van het gezag en het zeggingschap Gods.

Woest geworden keert zich het Beest niet alleen tegen de heiligen, maar ook tegen de geblankette godsdienst van de wereld. Nu voelt het Beest in zijn volle onvermengde en onbeteugelde woede zich eerst goed vrij; en de vlammen der anarchistische revolutie laaien hoog op.

Maar deze uitwoedende al-woede is tevens het bewijs, dat het Beest zijn ondergang nabij is. Het zullen zijn de laatste vreselijke stuiptrekkingen. De laatste mobilisatie der anti-christelijke volkerenmacht gaat plaats vinden. En ik zag het Beest en de koningen der aarde en hunne heirlegers vergaderd om krijg te voeren tegen Hem die op het paard zit, en tegen Zijn heirleger, Openb. 19 : 19.

Dit is de ruiter op het witte paard (Openb. 6 : 2, Openb. 19 : 11), de Koning der koningen en de Heere der Heeren; Christus zelf, die als overwinnaar van dood en hel de wereld overwonnen heeft; en daarom overwinnen zal. Hij zal zelf aan het wereldfront verschijnen; het ging tegen Hem, Hij zal zelf zijn oer-vijand verslaan.

Hoe dit zijn zal en gaan zal, wie zou er een nauwkeurig beschrevene voorstelling van kunnen geven; daartoe is deze verheerlijkte Christus te groot, te hemels, te majestueus, maar wereldverpletterend zal het zijn.

Ja, er staat nog iets voor de deur, niet enkel in rampen en smarten; maar uiteindelijk ook hemelopenbaring van de al-glorie Gods in Christus. Dan zal Christus zelf Beest en beeld en valse profeet voor zijn rekening ter eindafrekening nemen. Ontzaglijk toneel: de vogelen, de arenden des hemels worden geïnviteerd tot een doden, avonddis op het slagveld van de al-krijg der wereld: Komt herwaarts en vergadert u tot het avondmaal des groten Gods; 19 : 17. Dit is niet het ons bekende avondmaal, het nachtmaal des Heeren, het sacrament des avondmaals, maar het betekent niets anders, niets minder (!) dan wat nà het einde van een veldslag als de zon bloedrood is ondergegaan op het slagveld wel te aanschouwen is: dat het verscheurend gevogelte op het lijken-aas neerstrijkt, om zich als aan een griezelige avonddis te goed te doen aan het vlees der gevallenen, en der stervende lichamen.

Ze worden opgeroepen, want er zal aan die avond, als de nacht over heel de wereld zal vallen, een diner zijn, vol van doodsontzetting.

Opdat gij eet het vlees der koningen en het vlees der oversten over duizend, en het vlees der sterken, en het vlees der paarden en die daarop zitten, en het vlees van alle vrijen en dienstknechten, en kleinen en groten ; 19 : 18. Dan kómt de Heere zelf ter afrekening, want o ontzinde, God honende mensheid, Hij laat niet met Zich spotten; want er is een God die leeft, en die op aard zijn vonnis geeft. Het Beest en de valse profeet worden levend geworpen in de poel des vuurs die met sulfer brandt.

En de Draak zelf wordt ook in de afgrond geworpen; 20 : 3. Daar hoort hij.

De afgrond zoals we zagen het terrein van de duisternis en walgelijkheid, waar God is verdwenen, teruggetreden met elke uitlating van enige goedheid of bemoeienis.

Dan kan Satan niet meer de koninkrijken der aarde vergeven, zijn invloed op de leidende figuren niet meer doen uitgaan, Christus kerk niet langer beroeren en ontroeren. Dan breekt er een periode aan van verademing en opleving, het duizendjarige rijk, hoe dan ook opgevat; maar eer het eindgericht genaakt schijnt er toch voor Gods kerk nog een bijzondere tijd aan te breken. Dan zal Israël in de vele toegebrachten zijn Koning erkennen; Israël heeft nog een geestelijke toekomst ; en het heidendom zal naar de banier van Christus vragen als nooit tevoren.

O Kerk, o Bruid van Christus, wees gereed en bereid tegen die dag van de laatste genadestroom, dat ge de spijze uitdeelt terwijl de avond is gevallen; de laatste en glansrijkste Christusopenbaring is nu aanstaande.

Dan zal nog eenmaal Satan worden toegelaten om zijn laatste dodenrit te vieren.

Hem zal weinig tijds vergund zijn, daarom zal zijn woede dan alle begrip en voorstelling te boven gaan.

Nog eenmaal gaat Satan uit om de volken te verleiden die in de vier hoeken der aarde zijn, Gog en Magog; dat zijn de dan nog overgebleven heidenen die het Evangelie hoorden maar radicaal verwierpen in bond met de resten van een in revolutie gefailleerd christendom, oud- en modern heidendom in coalitie. We zien er de sporen reeds van. Houd de ogen maar goed open.

En zij zijn afgekomen op de breedte der aarde, en omringden de legerplaats der heiligen en de geliefde stad; en daar kwam vuur neder van God uit de hemel en heeft ze verslonden; 20 : 29.

Dan zal God het allerlaatste woord spreken. Dan wordt in het eindgericht over Satan zelf opgeluisterd, dat Christus is de Heere der Heeren, en de Koning der koningen. Satan heeft het zich ingebeeld, heeft het in leugenverleiding verkondigd, heeft er al zijn praktijk op ingericht en naar geregeld, als zou hij Satan, de Draak, als zou hij de Kurios, de Heere der wereld zijn.

Somtijds leek het zo, als daar de hele wereld hem aanhing en volgde, en allen zich verwonderden en knielden voor het beeld van het Beest. Maar als hij dan straks Christus (wederom) voor zich zal zien verschijnen, op het witte triumfpaard met het tweesnijdend scherp zwaard, dat uit Zijn mond uitgaat, het Woord Gods, het woord van het zeggingschap Gods, waar het alles om gegaan was; en als dan dat woord, dat zeggingschap voor het laatst tegen hem zal uitgaan met het: ga weg van mij Satan, - dan, dan zal, louter door het gezag van dat woord, van dat gezag hebbende absolute zeggingschap Gods, dan zal de moordleugenaar ontmaskerd en ontkracht, ontmanteld en ontwapend staan; om voor eeuwig neergeworpen te worden, niet tot vernietiging, dat ware nog te genadig; maar om geworpen te worden in de poel van vuur en sulfer, om daar de eeuwige pijniging te moeten ervaren; en zij zullen gepijnigd worden dag en nacht in alle eeuwigheid; 20 : 10.

Dan breekt de grote dag des oordeels aan over alle vlees; (vs. 12). Zee en graf en dood en hel geven hun doden, groot en klein staan ze voor God, de boeken worden geopend; het oordeel, het vonnis zal strikt rechtvaardig zijn; en wordt geveld onherroepelijk voor eeuwig beslissend: de poel des vuurs. Tenzij dat de namen in het levensboek gevonden worden. Zo iemand niet gevonden werd geschreven te zijn in het boek des levens (vs. 15, hij werd ten eeuwigen vure gedoemd. Want niet geschreven te zijn in dat boek, het wil zeggen: geen naam te hebben van waarde; geen leven Gods te bezitten; en dies geen betekenis te hebben voor de hemel; het zinloze dode gaat ten dode, ten dode des eeuwigen vuurs. Omdat de zonde bedoelt eeuwig tegen God te strijden; omdat de geestelijke doodstaat niet een loutere negativiteit is, maar positief een ingaan tegen God, daarom zal de straf een eeuwig zijn, een afweer van God, in vuur-vlammen, van alle ongerechtigheid. Dan wordt God verheerlijkt ook in de handhaving van zichzelf, en van Zijn zeggingschap; verheerlijkt inde uitvlaming van Zijn toorn. God reageert op de zonde in een eeuwig vlam, waar geen blussen aan zal zijn.

Zo wordt God verheerlijkt naar twee zijden. Want op het feit er zonde is tweeërlei reageren Gods mogelijk. Zijn toorn en Zijn genade. Denken we het diep door. Dan moeten we niet aanvangen met de paradijsgeschiedenis. Maar met wat in den Hemel eenmaal plaats vond. Val en oorlog zijn daar uitgebroken ; toen Satan de opstand tegen God uitriep. Die val was anders dan in het paradijs; Satan's val was de radicale Revolutie; hij viel on-verleid ; en hij viel, om te vallen; hij was de principiële vijand van God; en zondigde niet verleid, d.w.z. in de mening dat de zonde een goed was; zo was het bij Adam, maar Satan viel omdat hij de zonde verkoos als zonde, in haar volstrekt radicale tegenstelling tegen God.

Daardoor werd Satans natuur Satanisch; d.i. de zonde verkiezen omdat ze de volstreckte antithese tegen God was. Voor die zonde bestaat geen vergeving, want de mogelijkheid van berouw is uitgesloten. Satan heeft ook geen geweten, gelijk bij den mens het geval is. Kortom Gods felle toorn moet Satan treffen onafwendbaar, onblusbaar. Wel zal aan Satan eerst, om zijn volle machteloosheid ten toon te spreiden, in deze bedeling de wereld toegelaten worden te verleiden; maar om dan des te zekerder en des te ontzaglijker te worden verwezen naar de poel van vuur en sulfer brandend.

Hier geldt: in uw ondergang o Satan heb Ik lust; want God verheerlijkt daarin dan juist zijn volle goddelijke zeggingschap, waar al de strijd om ging.

Maar daar tegenover nu de glorie in die heerlijkheid, welke eeuwig jubileren zal in de overwinning door het Lam behaald, en mede gevierd door de heiligen en beminden en uitverkorenen Gods. Dat zal daarom zulk een hemelfeest zijn, omdat al die verkorenen ten leven eerst door Satan aan God ontrukkt waren. Het was zijn gevangengenomen overwinningsbuit op God; en dáárom is dit juist zo overheerlijk, ook weet om God, als Christus die buit, aan Satan ontrukkt, om des Vaders wil nu meebrengen zal in zijn triumftocht naar den hemel, om de gemeente als een reine maagd (anders dan de vrouw op het Beest!) de Vader voor te stellen. In Zijn bloed gewassen, door Zijn Geest vernieuwd, door Zijn eindvictorie voor eeuwig verlost, zal dit de hemel doen weerklinken, die juichen zullen van de roem der grote Godsdaden. Niet slechts gered van de hel; maar aan Satan ontrukkt, om eeuwig tot God te zijn teruggebracht.

De buit van Satan is nu die van Christus geworden, opdat God-Drieëinig daarin worde eeuwig groot gemaakt; zijn aan Hem door Satan ontrukte mens, boven Adam in heerlijkheid terug, als een verlost die dan nooit meer zondigen kán, en nooit meer sterven behoeft. Ze zijn één met en in Christus triumf. Het Lam en die met Hem zijn, die één geheel mèt Hem uitmaken. Van Christus uit beschouwd één met Hem, al in Gods eeuwig Raad; want ze zijn verkoren in Hem; en één met Hem van hun zijde bezien, nademaal zij met Hem verbonden zijn in de tijd, door het zaligmakend geloof.

Zij zijn niet zonder Hem te denken. Was Hij er niet, zij waren er evenmin. De bruiloft des Lams is er doordien er een Bruidegom is; maar Christus is er ook niet zonder de bruid. Hoe zou anders ooit het bruiloftsfeest kunnen aanvangen. Het Lam zal overwinnen, en die met Hem zijn, de geroepenen, en uitverkorenen en gelovigen; 17 : 14.

Eén met Hem is de victorie. Als Christus boetend sterft, sterft de verkorene gemeente in Hem; als Hij opstaat, zij staat mede op; als Hij ten hemel ingaat, zij wordt met Hem in den hemel gezet; en als Hij de eindvictorie over Satan en het Beest behaalt, glorieert zij mede met Hem; gelijk zij ook achter Hem in het strijdperk ten heiligen oorlog mede was uitgetogén.

o, eeuwige roem Gods, met Hem zullen wij meer dan overwinnaars zijn, en dat alles door Hem, (God-Drieëinig) die ons heeft liefgehad.

Uit het eeuwig welbehagen afkomstig zijn zij de geroepenen en gelovigen. Het is een verrukkelijke benaming, alles God-verheerlijkend, waarmede de medeoverwinnaars worden genaamd; geroepenen, uitverkorenen, gelovigen. Deze drie, wie zal ze ooit in al hun waarde uitstellen. Geroepenen; want dat is de naam die hier aan onze zijde voorop gaat, want niemand ware met dat Lam bevonden geworden, indien hij niet krachtadig ware geroepen; want we waren van nature niet Satan.

Hier wordt verheerlijkt: vrijmacht, almacht, overmacht.

Het Lam.

Daar liggen drie grote hoofdgedachten in: nederbuiging Gods tot u; verzoening Gods met u; triump Gods over, in en door u.

Het Lam is tevens Leeuw; niet Beest. Wel Leeuw, ja, in zijn verzoeningswerk, in dat geslacht geworden zijn, u heeft Hij als een Leeuw majesteitelijk overwonnen.

Allen die het Beest volgen, gaan met hetzelfde ten verderve; allen die het Lam volgen in lijdzaamheid en geloof gaan ten berge Sions, waar het Lam zal staan en met Hem de 144000.

Twaalf maal twaalf; de volle glorie van 3 maal 4.

Drie (de Godheid), vier (de Schepping); drie maal vier, d.i. vermenigvuldigd met elkaar; God in Zijn wereld zich handhavend; het Beest en de Draak ten spijt.

Dit zal de einduitkomst wezen van het wereldproces; van al de botsing tussen hemel en aarde, God en Satan, Beest en Christus, geloof en ongeloof; dan roept Johannes uit: en de zee was niet meer; en geen Beest zal ooit meer uit haar ten oever treden.

Een drievoudige roem Gods, waardoor zij aan de zijde van Christus waren gebracht, en dan ook als geroepenen de levenstaak van tot Zijn partij te behoren hadden betracht.

En waarom geroepenen?

Hier zinken we in een oceaan van zaligheid weg: n.l. als de uitverkorenen; tegenover den afgrond staat hier de eeuwige diepte daarboven, in het hart des Vaders.

En deze twee tot openbaring, tot functionering gebracht in het geloof; de gelovigen.

Het krediet op God en Christus dat was het, waardoor zij leven hebben beleefd, waardoor zij het hebben uitgehard, ondanks alles; ziende de Onzienlijke; en een vaste grond der gehoopte dingen; een bewijs der zaken die men niet ziet.

Het geloof zoo in en door hen uitgewerkt, dat zij heten gelovigen; dat was het onderscheid, waar zich alles in toespitste tussen Beestaanhang, en Christus-volging.

Zo gaan zij dan met Christus de glorie in, want dat was het einddoel dier roeping; en het uitgangspunt der verkiezing, en de al-beleving in het geloof.

Dan zullen zij aanschouwen wat zij geloofd hebben; in ontvangst nemen wat zij gehoopt hebben; en zichzelf eeuwig ten dankoffer wijden aan wat zij geliefd hebben.

Sta stil één ogenblik op dit ontzaglijke levensvlak hier beneden, mijn lezer.

Sta stil, om te overwegen: het gaat ten hemel of ten afgrond. En gij? Weet, er is geen derde.

o vijanden van God en Zijn volk, hier wordt u voorgehouden, waar het ook met u op uitloopt; die met Satan worden gevonden: hun deel zal zijn in de vuurpoel. Spot er niet mede, want anders lacht God straks, als uw verderf genaakt, en Hij zal spotten als uw vreeze komt.

Waag het niet op het onzekere.

Het moet hier beslist worden; in een on-berouwelijke keuze welke vrucht moet zijn van die waarachtige ontdekking, waardoor ge mocht leren belijden: Heere als ik ook verloren ging dan was het naamloos onheil, maar geen onrecht te heten; om dan tevens in de handen van uw Rechter vallende, daaruit ook genade te ontvangen. Zó alleen. Zo zeker.

Want wie zo in Gods recht omkomt aan zichzelf, zal ervaren dat uit Gods genade het leven wordt geschonken. Geen heerlijker overwinning viert de Christus zelf (o gun Hem die eens) dan waar Hij u uit Satans macht verlost, om u de pardonbrief van vrije genade te overhandigen.

Veracht Zijn bloed dan niet, maar gebruik het in dat geloof, hetwelk vertrouwt, dat in God meer genade is, dan er in u schuld en doemwaardigheid is.

Allen gij die daar enige kennis aan hebt, weet het, het moet door strijd en lijden heen; ge moet gelouterd eenmaal aankomen.

Maar zouden we dit dan ook niet willen? Wat is heerlijker, dan waardig er uit te zien, als de Bruidegom ons komt ophalen?

Laat God dan doen, wat Hij nodig oordeelt; al moet het onder de klauwen van het Beest door.

Dan zal des te schooner uw sieraad blinken.

Verschrikkelijke tonelen worden ons in de Openbaring niet gespaard; maar het begin der oordeelen was, eer zij aanvinge : het Lam dat waardig was bevonden om het boek met de zeven zegelen te openen; en de witte troon met de regenboog van Gods trouw.

Straks in de donder der oordelen, als de hemelen zullen weggrollen als dun doek, staat die witte troon er weer, neen... er nóg.

God op de troon is gebleven, God op de troon heeft gesproken, God op de troon zal oordelen; en door die troon de overwinnaars met Christus; om het eeuwig hallel op te heffen, hetwelk boven alle duivelen en Beesten, en zelfs boven alle engelen des hemels zal uitjubelen: gij hebt ons Gode gekocht tot koningen en priesters.

Dan is het brullen van het Beest, de stem van de valse profeet en het vilaine lied der ontuchtige vrouw voor eeuwig verstomd; maar de overwinningspsalmen vangen aan om in nooit verflauwbare galmen eeuwig te worden voortgezet.

Hallelujah ! Soli Deo Glorio !